Ára 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 8. szám.
1957. április 11.

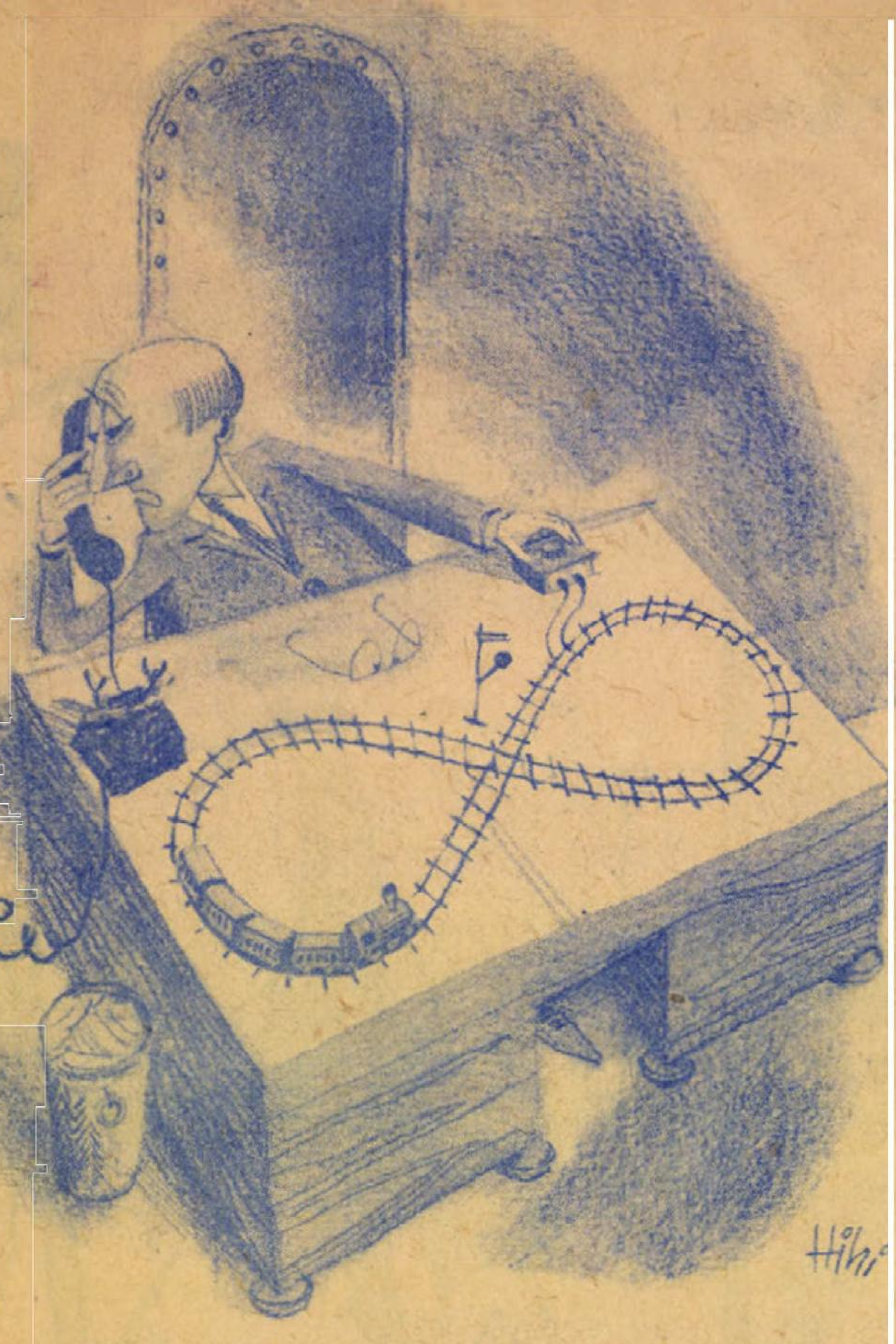

— Jónapot! A házkezelőség küldött...
— Na végre! Maga a szerelő?
— Nem, kérem. Úszómester vagyok.

Szegő Gizi rajza

Folyton zavarják az embert!

Hegedűs István rajza

— Hívjon később, most szállítási ügyben tárgyalok . . .

Estella eljön . . .

Talán mégsem hamis az a levél . . .

Szombaton kaptam kézhez, a szerkesztőségbe címezték. Nyomott borítékján és levélpapírjának fejlécén ez állt: Magyar Állatvédő Egyesület Szervező Bizottsága. Bp., XIV., Városliget. Arról értesítenek, hogy április végén tartandó közgyűlésükön tiszteletbeli taggá szeretnének választani, mert olvasták az oroszlánketrecről írt riportomat — Beszélgetés az oroszlánnal — s ez az írás „alkalmas arra, hogy a nagyközönségben elmélyítse az állatok szeretetét”. Különben — így zárul a levél — legyek hétfőn délután 5 után a Lenin körúti Fecske cukrászdában, hogy a további teendőket megbeszéljük. Ismertetőjelként oroszlános zsuzsu lesz a blúzomon.” Aláírás: Tóváry Anikó.

Elolvasva a levelet, felnéztem. Mély csend, kollégáim hirtelen lekapták szemüket rólam, kuncogva a lottóbotrányról kezdtek beszélgetni. Tehát ugratás. Igen, mert ilyen nincs: oroszlánzsuzsus nő és az én nagyszerű riportom; háló, a hiúság hala belésiklik majd. De ezek még nem ismernek! Nem eszem én meg ezt a tésztát . . .

De azért elmegyek. Mert hátha . . . Ugratás, jó. De a boríték nyomott, Tóváry Anikó aláírásán egy szabályos Állatvédő pecsét. Ezt hogy csinálták? Csak nem nyomattak egy tréfa kedvéért kétezer borítékot?

De mégis ugratás. Mert: „Legyen hétfőn a Fecske cukrászdában.” Hétfő! Elsejel Április 1!

De mégis el kell menni. Mert így mi lenne a hétfői randevúkkal? A többiekkel. Hétfőn, elsején minden randevú, fogadkozás, vallomás hamis?

Nem untatom tovább az olvasót. Ezer és egy kétely. És mégis hinni kell, pedig már a nyomdászok is mosolyognak,

(ők nyomták a borítékot), tudom, hogy ilyen nevű szervezet nem létezik, s Tóváry Anikóval még egyetlenegy ligeti ember, cirkuszos sem találkozott. De hinni kell mégis ennek a bolondos áprilisnak, tavasz, bohócsipkás „víg suhancának”.

Hány éve várom már — minden télen, tavaszra — Tóvári Anikót! Igen, én Estellának, Antóniának és egyéb, regényes könyvekben használatos néven neveztem eddig. Ha egyszer egy valóságos műlovarnőt, vagy cirkuszi művésznőt megszöktethetnék a társulattól! Micsoda tavasz, boldogságos utazás — mert utaznánk — lenne vele! Egy alkalommal — öt éve már — sikerült megismerkednem egy őzikeszemű lánnyal, kint a cirkusz Hungária úti telepén, a tavaszi számra készült, medvéket vezetett volna elő. Szorgalmasan jártam a próbákra. De a számból nem lett semmi, a cirkusz áprilisban nélküle utazott el. Ő beiratkozott az egyetemre — pontosabban: folytatta tanulmányait —, növény- és állattant tanít most az egyik fővárosi iskolában.

Tóváry Anikó! Állatidomár, avagy légtornász lehet? Hinni kell áprilisnak — hátha becsap és ott lesz az az oroszlánzsuzsus hölgy — nem rontom el a játékot, a mesét: G. M. hírlapíró kollégámat kértem meg, mentsen ki a randevún, nem érek rá hétfőn, el kell utaznom, feltétlen, egészen biztos szeretném látni Anikót, beszélni vele, adjon más időben erre alkalmat. Nem, most nem mehetek el.

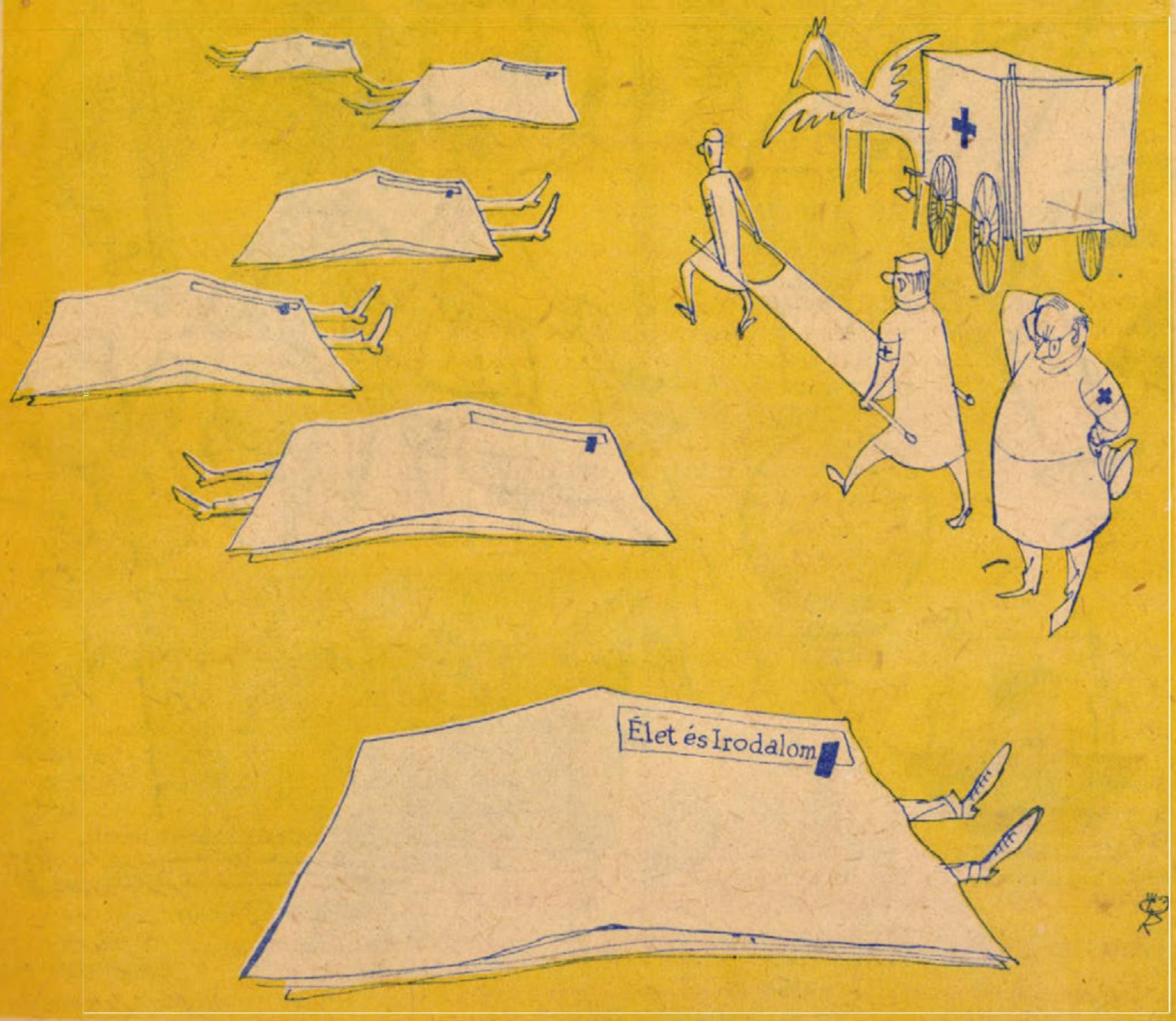
Mert hátha nem lesz ott s én hinni, várni, várni akarom mindig, minden tavaszérkezéskor az én képzeletbeli Estellámat.

Talán egyszer eljön.

Kőbányai György

Irodalmi vita?

Réber László rajza

Kínos ügy

Elnézést kérek, hogy történetünk Főhősét csak húsz-harminc sorral lejjebb ismertetem meg az olvasóval, előbb azonban be kell mutatnom Belvárosy Vica művésznőt. A dobogón hangosnak, civilben slamposnak ismert hölgy október végén két alapvető okból hagyta ott a félvilágot jelentő parkettet, ahol éjszakánként a kádereit nevelte. Az egyik alapvető ok az volt, hogy bezárták az éjjeli mulatók és mint emlékszünk, a nappaliak is, bár ez utóbbi körülmény hivatása gyakorlásában nem zavarta volna Belvárosy Vicát. A másik alapvető okot saját elhatározásában kell keresnünk: felcsapott honalapítónak és nemzetmentő forradalmárnak. Ki is lett volna erre alkalmasabb, mint ő, Belvárosy Vica, aki a magyar életről olyan lángoló erotikával énekel az éjszakai lokálokban? Kétséget kizáróan ő a leghivatottabb a nemzetmentésre már csak azért is, mert vérpezsdítő sanzonjai és lenge öltözéke miatt egy időre eltanácsolták a dzsessz-zenekar mellől budai kétszobás, összkomfortos lakásába — magánénekesnek. Tisztuló köz- és társadalmi életünkre jó fényt vet, hogy ezért még senki sem gyakorolt önkritikát...

Ennyi egyelőre elég a művésznőről, lépjen színre lesült, markáns arcával és zöld vadászkalapjával a Főhős. Éppen szakembereket keresett, hogy megvalósítsa régi vágyát és elfoglalja az Első Magyar Tyúkkiviteli Vállalatot. Így ment ez akkoriban... Csendes társnak maga mellé vette régi szerelmét, Belvárosy Vicát. Ahogy mondani szokták, a banda hamar összeállt: a Főhős lett a prímhegedűs; Belvárosy Vica pedig a Végrehajtó Hatalom. E minőségében magához láncolt három ifjú fegyverest, akiket ezúttal nem a zenekarból válogatott össze kísérőnek. Ezt a nem egészen mellékes körülményt nem a szakmától való elfordulás bizonyítékaként kell vélelmezni, hanem a gondos előrelátásnak, amely ezekben a napokban Belvárosy Vicát jellemezte.

A Főhős már azelőtt is gyakran járt a Tyúkkiviteli Vállalatnál, ahová szívesen ajánlotta hízott pulárjait. Adás-vétel azonban ritkán lett a dologból, mert a Főhős pulárjai többnyire tarjagoskékek voltak és soványak, legfeljebb csak belföldi fogyasztásra valók, ami módfelett sértette a Főhős önérzetét. Bizonyára ez is hozzájárult, hogy Főhősünk sebtében felfedezett honfibúját éppen a Tyúkkiviteli Vállalat birtokbavételével óhajtotta levezetni.

Effajta nézeteit egyébként bőven kifejtette a Tyúkkiviteli igazgatójának, akit azért keresett fel, hogy vele a legsürgősebb honfoglalási ügyeket megtárgyalja. Csak úgy mellékesen érdemes megemlíteni: miközben a Főhős az igazgatói szobában jövetele célját vázolta, Belvárosy Vica három kísérőjével a bejáratnál hancúrozott, készen arra, hogy szükség esetén szerenádot adjon.

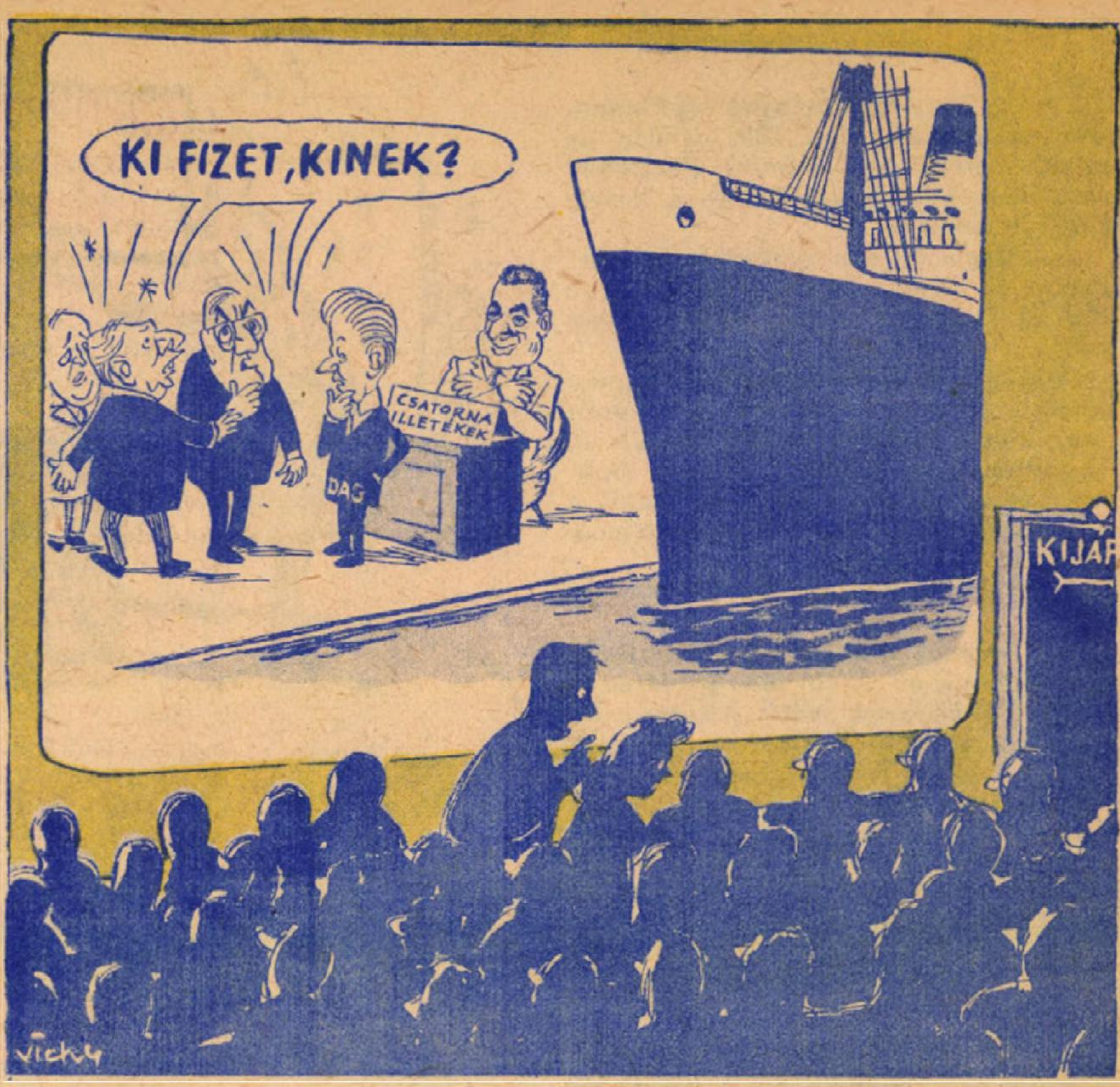
A Főhős biztosította a Tyúkkiviteli igazgatóját, mennyire kínos helyzetben van, amikor felszólítja, hogy adja át a Vállalatot, de hát forradalmi időket élünk, ilyenkor minden sürgős, elsősorban a kasszakulcs. Több ízben hangsúlyozta, mennyire nem kíván élni azokkal az eszközökkel, melyek igénybevételére „magasabb helyről" felhatalmazása van. Legegyszerűbb, ha az igazgató belátja a helyzet kínos voltát, csomagol és megy. Ezt azonban ne érezze méltánytalanságnak, mert nem lesz egyedül: akik eddig a Tyúkkivitelinek szállítottak, szintén mehetnek zabot hegyezni, mert ő, a vállalat új vezetője, nem veszi át tőlük az aprójószágot, ha még olyan hízottak is. Mindez és a kegyesen igénybe nem vett eszközök egyre gyakoribb emlegetése alig hatotta meg a naiv igazgatót. Mikor azonban a Főhős arra hivatkozott, hogy európai módon óhajtja ezt a számára változatlanul kínos ügyet elintézni, az igazgató nem vitatkozott tovább, átadta a páncélszekrény kulcsát és háborgó lélekkel eltávozott. Az épület üres volt és csendes. Kifelé menet Belvárosy Vicát és három fegyveres partnerét ott látta a széles lépcsőházban; úgy érezte, bölcsen cselekedett, még ha az utókor gyávának tartja is. Az a tudat pedig őszinte vigaszára szolgált, hogy a kasszában egyetlen fillér sem volt, ami nyilván érthető zavart keltett az új honfoglalók körében.

Epilógus.

Nem az alaptőke hiánya okozta, hogy a Tyúkkiviteli Vállalat az új vezetéssel nem tudott megindulni és a Főhős visszatért saját medrébe. Sőt, mintha mi sem történt volna, dicséretre méltó buzgalommal és kellő alázattal ismét ajánlgatja hizlalt pulárjait a vállalatnak, ami érthető elővigyázatra int mindenkit, akit illet. Belvárosy Vica pedig jónak látta önmagát Közép-keletre exportálni, bár a rossz nyelvek szerint nem ezért akarta felestársként megszerezni az Első Magyar Tyúkkiviteli Vállalatot.

Földes György

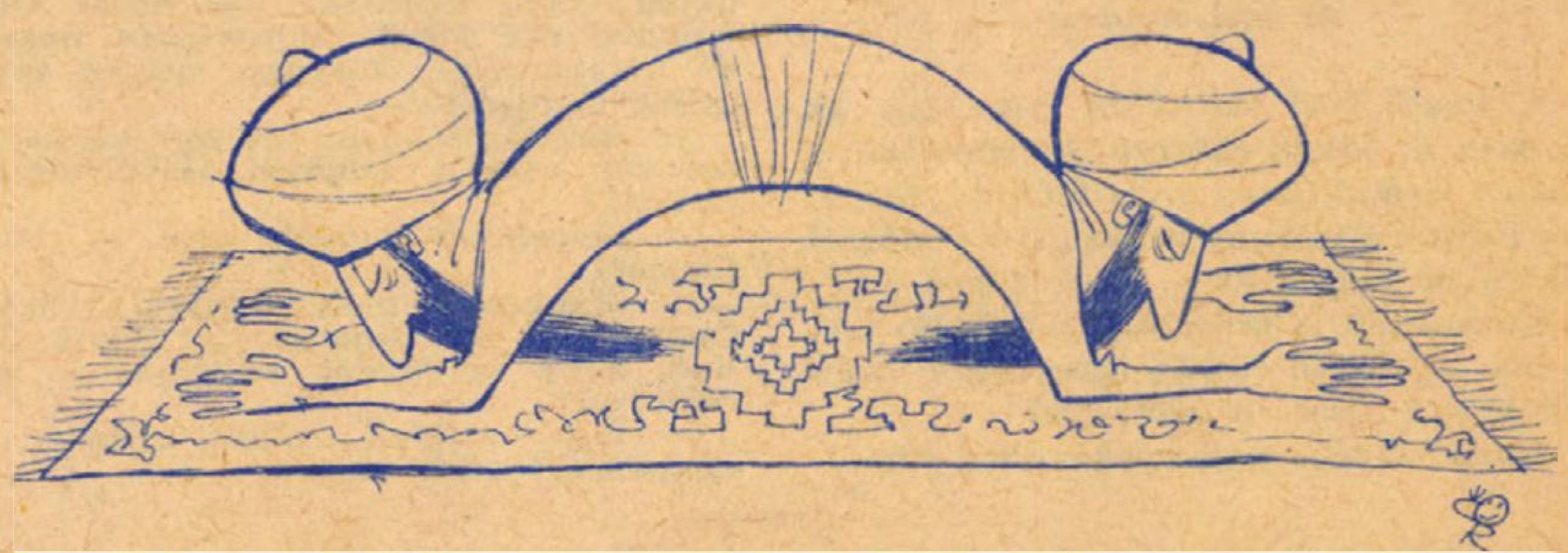
A szuezi moziban

— Itt jöttünk be... (Vicky rajza a Daily Mirrorból)

Valahol csak meghallgatják

Réber László rajza

Ezt olvastuk!

Átrendezés a világtérképen

Bárány Tamás Kormányválság Paránában című regényének 129. oldalán az egyik szereplő — Alfredo Puntavilla Asunciónból, Paraguay-ból — a következőket mondja:

„— Maguknál mindig ilyen meleg van? Persze, ez itt már kontinentális klíma... Nálunk a tengerpart közelsége valamennyire segít...”

A kijelentés kissé meglepő. Paraguay ugyanis Délamerikának pont a közepén van, körülvéve Bolíviával, Braziliával, Argentínával... Minden oldalról többezer kilométernyire a tengertől, amit a legjobb akarattal sem lehet közelségnek nevezni.

Máris...

A Népszabadság március 27-i számában olvassuk az alábbi MTI-jelentést:

„A kísérletek máris jelentős eredményre vezettek. Januárban még csak egy-két métert haladtak előre naponta, februárban másfelet, márciusban pedig már két métert vontatják előre az acélpajzsokat.”

Hiába, az ilyen magasabb számok mindig sok zavart okoznak.

Mi ebben a szomorú?

„A Víg özvegy szomorú pere a Filharmóniával” címmel cikket közölt az Esti Hírlap (III. 23.) Raffai Erzsiről, aki a Víg özvegy felléptidíjait követelte a hangversenyvállalattól. Perét meg is nyerte, ami csak örvendetes a Víg özvegy számára... Ez inkább — a Filharmónia szomorú pere volt a Víg özvegy-gyel...

Az utolsó futam

A Pesti Turf legutóbbi számában az 5. és a 6. futam műsorának ismertetése között öles hirdetés hívja fel a figyelmet, hol tudják a versenyek látogatói ruházati cikkeiket magas áron értékesíteni.

Szerintünk a hirdetést helyesebb lett volna az utolsó futam ismertetése után elhelyezni, ezzel a szöveggel:

Utolsó ingeért fantasztikus árat fizet.

Átvételi igazolás helyett...

Toncz Tibor rajza

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az öregedő Csugari Jenő egy gyönyörű szép fiatal nővel megy az utcán. Szembejön velük Csetneki, aki kissé meglepődve néz rájuk, udvariasan köszön és továbbmegy. Másnap megint találkozik Csugarival.

— Mondd, öregem, milyen kapcsolatod van azzal a hölggyel, akivel tegnap láttalak?

— Szerelmes vagyok bele — feleli Csugari.

— Öregem — mondja kissé zavartan Csetneki — én ismerem azt a nőt. Tudod, hogy az fűt-fát boldogít a szerelmével?

— Igen — feleli Csugari büszkén — de pénzért csak engem.

Külföldi szemle

A szerény Ku Klux Klan

A fehércsuklyás Ku Klux Klan-ról már sok mindent hallottunk, de arról még keveset, hogy mennyire szerény, s menynyire irtózik a nyilvánosságtól. Legalább is erre kell következtetnünk abból az esetből, amely Leo Vallette úrral, az egyik amerikai televíziós társaság riporterével történt. Mr. Vallette megjelent felvevő gépével együtt az Alamba-állambeli Birminghamban egy Ku Klux Klan-találkozón és felvételeket akart készíteni az aktíváról. A csuklyások félig agyonverték a riportert és a gépét is elvették tőle. Hogy miért nem verték egészen agyon? Mégis csak fehér ember volt...

Sztrájkoló mohamedánok

Hisam Tabat Ahmed és Mahemad Abno Hasszem, két Angliában dolgozó arab dokkmunkás, szakszervezeti tag, éppen úgy résztvesz a nagy angliai sztrájkban, mint sokszázezernyi brit szaktársa. Ők is rendben megkapták a sztrájksegélyt, a baj csak ott kezdődött, amikor az arabok méltatlankodva kérdezték a szakszervezeti titkártól:

— Csak egy feleség után kapunk segélyt? És a többi? Az haljon éhen?

Kiderült, hogy mindkét arabnak két-két felesége van Adenban. Amikor a szakszervezeti titkár fejét vakarta, a két arab kijelentette, hogy egy igazhívő nem két, de négy feleséget is tarthat, s ahhoz mit szólna s szakszervezet?

A helyi titkár — Mr. Fred Horder — a központhoz fordult, ahol azt a felvilágosítást kapta, hogy az angol törvények a feleségek felső határát 1-ben állapították meg, tehát több feleség után segély nem fizethető ki. A két arabot csak az nyugtatta meg, hogy mivel az angol törvények nem intézkednek a gyermekek számának felső határáról, az egyik öt, a másik négy gyerek után kap segélyt. Mindenesetre lehetséges, hogy az egész ügy elriasztja őket a további nősülésektől.

Úgy éjjel féltizenkettőkor

Szür-Szabó József rajza

— Én vagyok neked kétszínű?!

GÁDOR BÉLA: Eleven vitát!

Egyes folyóirataink az utóbbi időben üdvös újítást vezettek be az irodalmi és kultúrpolitikai viták felélénkítésére. Ez újítás lényege abban áll, hogy a szerkesztőségek a támadó cikkeket rögtön megismertetik a megtámadott egyénnel, hogy az azonnal visszavághasson, s így a fejvágás és a riposzt ugyanabban a számban jelenhetik meg. Mi csak örömmel üdvözölhetjük ezt az újítást, mert éppen ideje volt, hogy végre megbontsuk a harmóniának és unalmas egyetértésnek azt a tespesztő légkörét, amely az utóbbi években kultúréletünkben eluralkodott. Ebből elég volt, eleven, személyeskedő elvivitákra van szükség, hogy fejlődni tudjunk, hogy el ne aludjunk! Az írók, az elmúlt évszázadokban azt a helytelen gyakorlatot követték, hogy eleven vitacikkek helyett műveket írtak s így senki sem tudta, hogy mi a véleményük. (Lásd Shakespeare összes drámái, „Háború és béke" stb.) Ami jó volt a kritikai realizmus korában, az nem jó ma! Ezért helyeseljük az említett újítást; helyeseljük, és keveseljük. Szerintünk a megtámadott egyén támadó cikkét is meg kellene mutatni az eredeti támadónak, majd ennek a megtámadott támadónak a támadását is oda kellene adni a támadott támadónak és így tovább. Mind ezt aztán egy számban lehetne közölni, ilyen formán:

●

Nagy érdeklődéssel olvastam Gém Oszkár „Hogyan írjunk és kinek?" című tanulmányát, amellyel nagyjában és egészében egyet értek. Mindenki tudja, hogy Gém Oszkárt, mint kiváló sakkozót mindenkor nagyrabecsültem. Nem hagyhatom azonban szó nélkül azt a nevetséges vádat, amellyel a cikk nagytehetségű írója illet engem, amidőn „közönséges lótetű"-nek (Gryllotalpa vulgaris) nevez, aki a magyar humuszból kisarjadzó élet gyökerét rágcsálom odvas fogaimmal. Gém Oszkár állítása nem felel meg a valóságnak:

1. Nem vagyok lótetű. Két tanúval tudom igazolni, hogy az emlősök fajához tartozó (mammalia) ember vagyok (homo sapiens), aki felegyenesedve járok, hátsó végtagjaimat helyváltoztatásra, mellső végtagjaimat fogásra, írásra és honoráriumok felvételére használom.
2. A fogaim nem odvasak. Protézisem van.
3. Viszont Gém Oszkár közönséges ganajtúró bogár (Geotrupes stercorarius), ezt bizonyítja 1928-ban írt egyik költeményének következő két sora:

„Bogárkája vagyok Istennek,
ami adódik, azt eszem meg."

Jód Elek

●

Mellőzve Jód Elek, lírai költő és kutyapecér mélyenszántó elmefuttatásának rám vonatkozó hazugságait, szerényen csak annyit jegyzek meg, hogy Jód Eleknek az utóbbi években zseniális fürgeséggel végrehajtott pálfordulásai nem foghatók oly esztétikai egységbe, amely a szocialista realizmusról alkotott legújabb értelmezés összes kritériumait kimeríténé. Egyébként Jód Eleknek ne járjon annyit a szája, mert köztudomású, hogy a nagybátyja még ma is bukméker, aki az ügetőnapokon rosszabbnál rosszabb tippeket ad a dolgozó magyar népnek.

Gém Oszkár

●

Gém Oszkár sokkal szerényebb volt 1935-ben, amikor a Japán kávéházban naponta én fizettem ki a kávéját.

Jód Elek

●

Nem a Japánba jártam, hanem a Bucsinszkyba. Ellenben Jód Elek 1927-ben papagájt lopott egy özvegy trafikosnétól és ezért három hónapra ítélték, de a büntetést felfüggesztették. A vonatkozó jegyzőkönyvek másolatai a lakásomon megtekinthetők.

Gém Oszkár

●

Pukkadj meg, te csibész!

Jód Elek

●

Te pukkadj meg, te vagy a csibész!

Gém Oszkár

●

Kuss! Mégis az enyém az utolsó szó!

Jód Elek

●

Egy fenét a tiéd, az enyém!

Gém Oszkár

és így tovább.

A rendőrségi jelentésekből is tudjuk

Sándor Károly rajza

— Meglátod, előbb-utóbb megjárják a fosztogatók...

Nyugat-Németországban SS-nagygyűlés készül

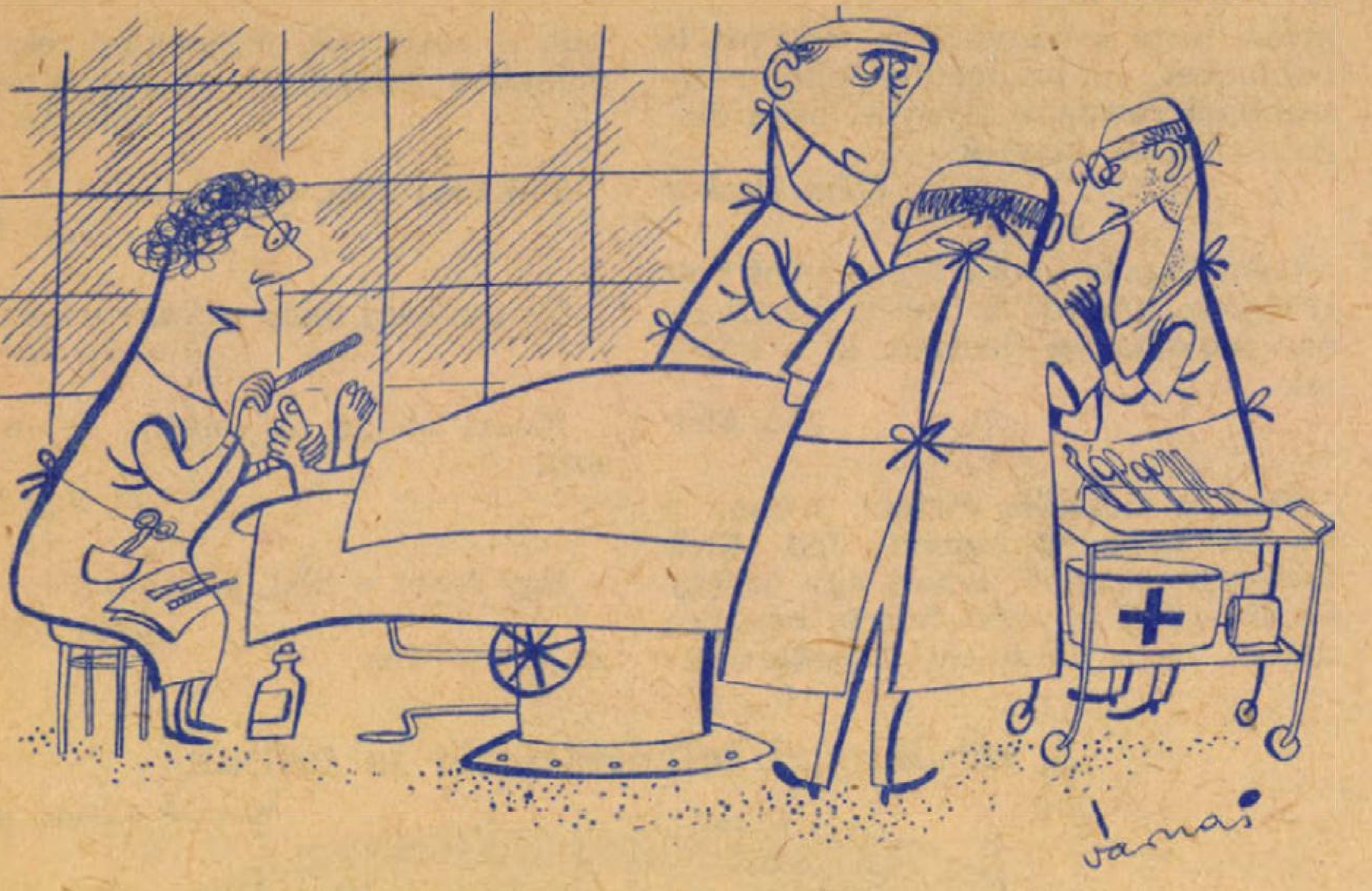
Szegő Gizi rajza

— Hálát adunk a mindenható NATO-nak, hogy ezt ismét megérhettük...

Generál javítás

Várnai György rajza

Angol—amerikai egység

(Bemutatásra került a Bermudákon)

Jefimov rajza

Néhány hasznos tanács

az esős évszakra

Miután a meteorológiai intézet állandóan tavaszi csapadékot jósol és ennek ellenére esős áprilisra számíthatunk, kedves férfiolvasóink számára összeállítottuk esős időre vonatkozó tanácsainkat. Eddig mi voltunk az egyetlen újság, amely nem nyújtott sem ételreceptet, sem divat-tanácsot, most ezennel pótoljuk a mulasztást.

Ha megered az eső, nyomban vessük le a „vízhatlan" köpenynek vásárolt kabátot, nehogy megázzunk. A legtanácsosabb a kabátot otthon hagyni, jól benaftalinozva, ez esetben sem az eső, sem a moly nem bántja.

Ballont ne vásároljunk, mert nincs. Akad ugyan hébe-hóba üzlet, ahol pár percig ballont árusítanak, de ezt nehezebb eltalálni, mint öt találatot a lottón.

Szemüveg nagyszerű védekezést nyújt az eső ellen. A nők ugyanis olyan pompásan forgatják az ernyőjüket, hogy a kiálló gombocskák pontosan célbaveszik a szemünket. Pápaszemnél is célszerűbb motorversenyzősisakot hordani.

Ernyőt tartó nőismerősünk lovagnői szolgálatát utasítsuk vissza.

— Karoljon belém — mondja a nő kedvesen, mire jó félméternyire el kell tőle távolodni.

A nők ugyanis úgy tartják az ernyőt, hogy arról a víz feltétlen a mellettük lépkedő férfi nyakára csurog.

Műbőrkabát vásárlásnál arra ügyeljünk, nehogy egyforma termetünk legyen a feleségünkkel. Esőben ugyanis csak az asszony fogja felvenni.

Bátran viselhetünk kalucsnit: nem okoz bajt, úgyis ott felejtjük valahol. Ajánlatos színházi ruhatárban felejteni, még ruhatári díjat sem kell fizetni érte.

Fordítsuk felfelé kalapunk karimáját. Így a víz nem folyik ránk, hanem meggyűl a karimában és egyszerre ömlik a nyakunkba.

Ha a vágtató autóbusz az orrunkig befröcsköl, őrizzük meg emberi méltóságunkat. Bibliai átok ellen minden sofőr vértezve van.

Zivataros idő után otthonunkba hazatérve, ne mulasszuk el vizes ernyőnket a fürdőszobában kiteregetni. Ennek elmulasztása, illetve a nedves ernyőnek a lakószobába való bevitele és annak a feleség által történő szemrevétele — könnyen újabb vihart okozhat.

(stella)

A humor Könyvéből

Paulsen és *Zuckertort* sakk nagymesterek páros mérkőzésénél kitartóan és nagy érdeklődéssel kibicelt egy berlini hölgy. Megtörtént egy alkalommal, hogy Zuckertort csaknem egy órát gondolkodott egyetlen lépésen, majd vezérével az f1 mezőről a szomszédos f2 mezőre lépett.

A hölgy méltatlankodva jegyezte meg:

— *Ilyen hosszú gondolkodás után egy ilyen rövid lépés!?*

K a r i n t h y   F r i g y e s t egyszer hosszabb szabadságra küldte egyik kiadója. A humorista azonban valami cselt gyanított az ajánlat mögött és azt nem fogadta el.

— Először is: ha sokáig nem írok, visszamehet lapjának a példányszáma, amit nem szeretnék — hangoztatta. — Másodszor: ha nem menne vissza a példányszám, nekem az is nagyon kellemetlen lenne.

Leibl, a híres festő, szegény parasztcsaládból származott. Gyermekkorában pásztorkodott is és élményeiről szívesen beszélt ismerősei körében. Egy alkalommal a társaság egyik új tagja lenézően mondotta:

— Nyájat legeltetni? Szégyenletes ifjúság!

— Igen komoly előnye is van ennek, válaszolta Leibl. Azóta minden barmot első látásra megismerek.

C h a r l i e   C h a p l i n fiatal színész korában bebarangolta társulatával az Egyesült Államokat. Az egyik benzintöltő állomáson alábbi szövegű tábla vonta magára a figyelmét:

„Vigyázat, államhatár! Utolsó alkalom, hogy 28 centért tankoljon."

Miután ellátta a társulat kocsijait üzemanyaggal, Chaplin megkérdezte, hogy a szomszédban mennyibe kerül a benzin?

— 24 centbe — hangzott a felvilágosítás.

Hozzászólás helyett

Ismerősöm az utcán mutatott be Zének — a nevét nem értettem —, aztán otthagyott vele. Ott álltam Zével az utcasarkon és nem tudtam, miről beszélgessek vele, szerencsémre nem is tartott igényt arra, hogy társalogjunk, megelégedett azzal, hogy ő beszélt.

Többi között a könyvkiadásunkról. Pontosabban a könyvkiadás problémájáról.

— Mit szól a könyvkiadásunkhoz? — szegezte mellemnek a kérdést Zé. — Nincs felháborodva? Mert én vagyok. Kéremszépen, olvasom az újságban, hogy kiadják Zilahyt, Maughamot és Herczeg Ferencet. Kérdem én, kartársam, kell nekünk Zilahy, Maugham, Herczeg? Nem kell. Miért nem kell? Mert nem kell. Higgye el, a dolgozók széles tömegének nem kellenek ezek az írók. A dolgozók széles tömege kezébe sem vesz ilyen könyveket. Én is dolgozó vagyok, kartársam. Hát én kezembe veszek egy ilyen izét? Nem, nem veszek a kezembe.

Zé izgatottan megragadta a kabátom hajtókáját és kérlelni kezdett, de hangjában volt valami fenyegető színezet is.

— Erről írjon cikket, kartársam! Írja meg, hogy nekünk, dolgozó tömegeknek, nem kell Zilahy, Maugham és a többiek. Követelje, hogy a kiadók változtassák meg terveiket és ne szakadjanak el a széles tömegektől. Követelje, hogy... Szóval követeljen!... Csak ezt akartam mondani, kartársam! — fejezte be monológját Zé és sietve elbúcsúzott tőlem.

De alig tettem néhány lépést, utánam kiáltott:

— Egy pillanatra! — rohant vissza hozzám Zé és kezét szája elé téve, a fülembe súgta: — Nem érdekli egy Tarzan-könyv? Száz forintért megkaphatja... Csemege! A sorozatot ugyanis nem adják ki...

(mikes)

Reggeli hajrá

Toncz Tibor rajza

— Légy szíves, írj egy igazolást, Manci, hogy miattad késtem egy félórát...

Dal az öt találatról

Miként tapasztalt bölcsek mondják,
Az öt találat nem bolondság,
De a szerencse furcsa állat,
Ez okból nincsen öt találat,
Ihaj-csuhaj, sej öt találat.

Egy lottószelvényt én is vettem,
Töltőtollal kitöltögettem,
Öt számot X-szel megjelöltem:
Ez az öt szám az én jelöltem,
Ihaj-csuhaj, az én jelöltem.

Magam sem értettem a dolgot,
Mert a szerencse rámmosolygott,
A földbe gyökeredzett lábam,
Mert mind az ötöt eltaláltam,
Ihaj-csuhaj, sej eltaláltam.

Titkot belőle nem csináltam,
A szívemet nyíltan kitártam,
A lapoknak telefonáltam
És a riportereket vártam,
Sej, a riportereket vártam.

Ünnepeltek reggeltől estig,
Ünnepeltek Budától Pestig,
Vidékről is telegrafáltak
S jobbról-balról fotografáltak
Ihaj-csuhaj, fotografáltak.

Faggattak: Kutya meg a mája,
Közölje, mi a szisztemája,
Árulja már el, hogy csinálta,
Hogy mind az ötöt eltalálta,
Sej, mind az ötöt eltalálta.

Megmondtam, hadd tudja mindenki:
A húzás után töltöttem ki!
Ezt úgy vehetik, mint a kápét,
A találat így gyerekjáték,
Ihaj-csuhaj, sej gyerekjáték.

Erre egy kissé meghökkentek
És egyszerre mind nekemmentek:
Svindler! Csaló! Ki fog derülni
S börtönbe fog kegyed kerülni,
Sej-haj, oda fog ön kerülni.

De megnyugtattam rögtön őket,
Fotósokat s riporternőket,
Hogy engemet félteni nem kell,
Mivelhogy ésszel él az ember,
Sej-haj, mert ésszel él az ember.

Mert volt eszem, hogy nem küldtem be,
Még most is itt van a zsebembe',
Engem nem vonz a pénz, a bőség,
Csupán a hírnév s a dicsőség,
Sej-haj, a hírnév s a dicsőség...

Gergely Miklós

Példázat

Szűr-Szabó József rajza

egy íróról, aki nem szereti a kockázatot . . .

STEFANIA GRODZIENSKA: A BETEG FÉRJ

(Megtörténhet bármely családi otthonban, amíg férj van a világon)

*

FÉRJ: Azt hiszem, drágám, nem érzem jól magam.

FELESÉG: Mi bajod?

FÉRJ: Nem tudom. Valami bajom van.

FELESÉG: De mi bajod, az isten szerelmére?

FÉRJ: Fáj.

FELESÉG: Mid fáj?

FÉRJ: Mindenem. Azt hiszem, lázas vagyok.

FELESÉG: Itt a hőmérő. A fejed fáj?

FÉRJ: Nem.

FELESÉG: A torkod fáj?

FÉRJ: Nem.

FELESÉG: A gyomrod fáj?

FÉRJ: Nem.

FELESÉG: Hát akkor mid fáj?

FÉRJ: Minden porcikám. Legalább harmincnyolc fok lázam van. *(Nyögve veszi elő a hőmérőt.)*

FELESÉG: Mutasd a hőmérőt. Harminchat nyolc.

FÉRJ: Ugye, mondtam? Mondtam, hogy lázam van.

FELESÉG: Harminchat nyolc még nem láz.

FÉRJ: Az én körülményeim között ez már láz. Különben kereken harminchat lenne. Jaj, rettenetesen érzem magam.

FELESÉG: Valószínűleg náthás vagy.

FÉRJ: Az lehet. Sőt biztos, hogy náthás vagyok. Azért viszket úgy az orrom. Szép kis csávába kerültem, mondhatom. Mindjárt tudtam, hogy beteg leszek.

FELESÉG: A náthába még senki sem halt bele.

FÉRJ: Köszönöm szíves felvilágosításodat.

FELESÉG: Ne légy vénasszony. Aludj egy kicsit.

FÉRJ: Csinálj hidegvizes borogatást a fejemre.

FELESÉG: Fáj a fejed?

FÉRJ: Még nem. De nemsokára fog. Add ide a borogatást.

FELESÉG: *(Odaadja a borogatást.)*

FÉRJ: Adj egy aszpirint is. Jaj, nem tudok nyelni. *(A tablettát egy szívásra lenyeli.)* Jaj, nem tudok krákogni. *(Köszörüli a torkát.)* Hű, már lélegzeni sem tudok. *(Nagyot sóhajt.)* Oáh! Oáh!

FELESÉG: Mi bajod hát?

FÉRJ: Sokkal rosszabb, ahogy gondoltam. Hideg verejték csurog a homlokomról. Biztosan tüdőgyulladás.

FELESÉG: A hideg verejték a borogatásból csurog.

FÉRJ *(Leveszi a borogatást)*: Tüdőgyulladásnál nem kell borogatás. *(Nyög.)* Áh, ez kibírhatatlan. Adj még valamit.

FELESÉG: Mit?

FÉRJ: Mindegy. Az a fő, hogy segítsen.

FELESÉG: Szörnyű vagy. Ilyen sok hűhó a náthád miatt.

FÉRJ: Még egy pohár vizet is sajnálsz tőlem. Legszívesebben befeküdnék egy kórházba.

FELESÉG: Elment az eszed? Nátha miatt akarsz kórházba feküdni?

FÉRJ: Igen, a nátha miatt. Szent isten, szakad rólam a hideg verejték. A láz is emelkedett. Várj, megmérem megint. *(Nyögve teszi hóna alá a hőmérőt.)*

FELESÉG: Mutasd csak. Harminchat hét.

FÉRJ: Mii? Mennyi? Az előbb harminchat nyolc volt. A hőmérsékletem süllyed. Kezdek kihűlni. Gondoskodj penicillinről. Morawskit is a penicillin mentette meg.

FELESÉG: Ne nevettesd ki magad. Náthás vagy csupán és egy teljes színházat rendezel. Ó, nincs rosszabb, mint a beteg férj!

FÉRJ: Látod, te mondod, hogy beteg vagyok. Mondd, látszik rajtam? Mondd, olyan sápadt vagyok?

FELESÉG: Igen. Mintha kicseréltek volna.

FÉRJ: Igazán? Gondolod, hogy tényleg komoly beteg vagyok?

FELESÉG: Nem ismerek rád.

FÉRJ: De hiszen azt mondtad, hogy csak náthás vagyok.

FELESÉG: Náthával kezdődnek a halálos betegségek.

FÉRJ: Milyen halálos betegségek?

FELESÉG: Mindegyik. A vakbélgyulladás. Az agytuberkulózis. A lábtörés.

FÉRJ: Náthával?

FELESÉG: Bizony.

FÉRJ: Biztos vagy benne, hogy náthás vagyok?

FELESÉG: Te magad mondtad.

FÉRJ: Én? Ki mondta először, hogy náthás vagyok? Én nem is vagyok benne olyan biztos, hogy náthás vagyok.

FELESÉG: Hát akkor mid van?

FÉRJ: Ki mondta egyáltalán, hogy valami bajom van?

FELESÉG: Te mondtad, hogy nem érzed jól magad.

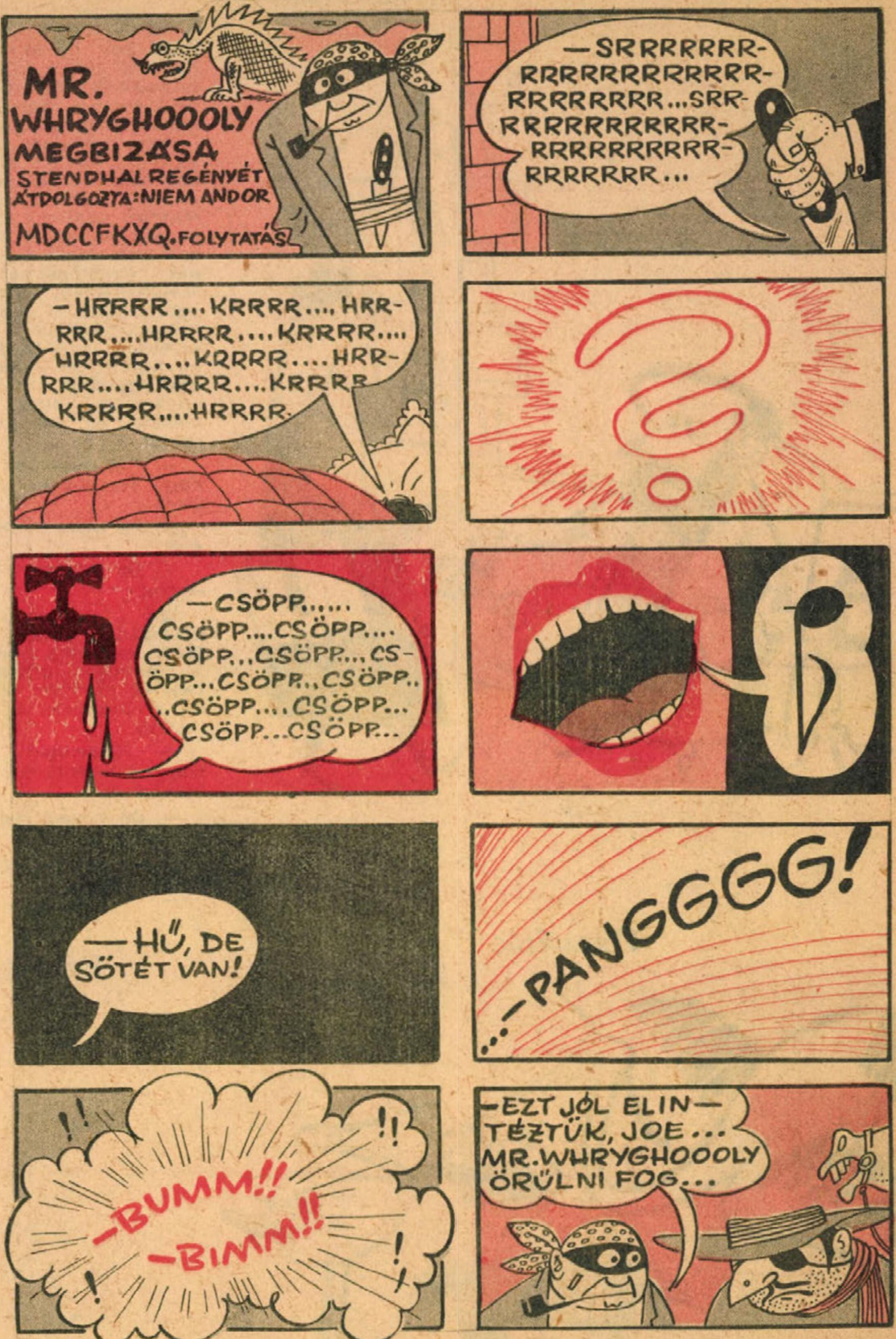
FÉRJ: Na és? Hol rosszabbul érzem magam, hol jobban, mint a többi ember. Csak neked szünet nélkül jár a szád, hogy beteg vagyok. És én, a fene egye meg, mindig elhiszem!

Függöny.

Lengyelből fordította
Szücs István

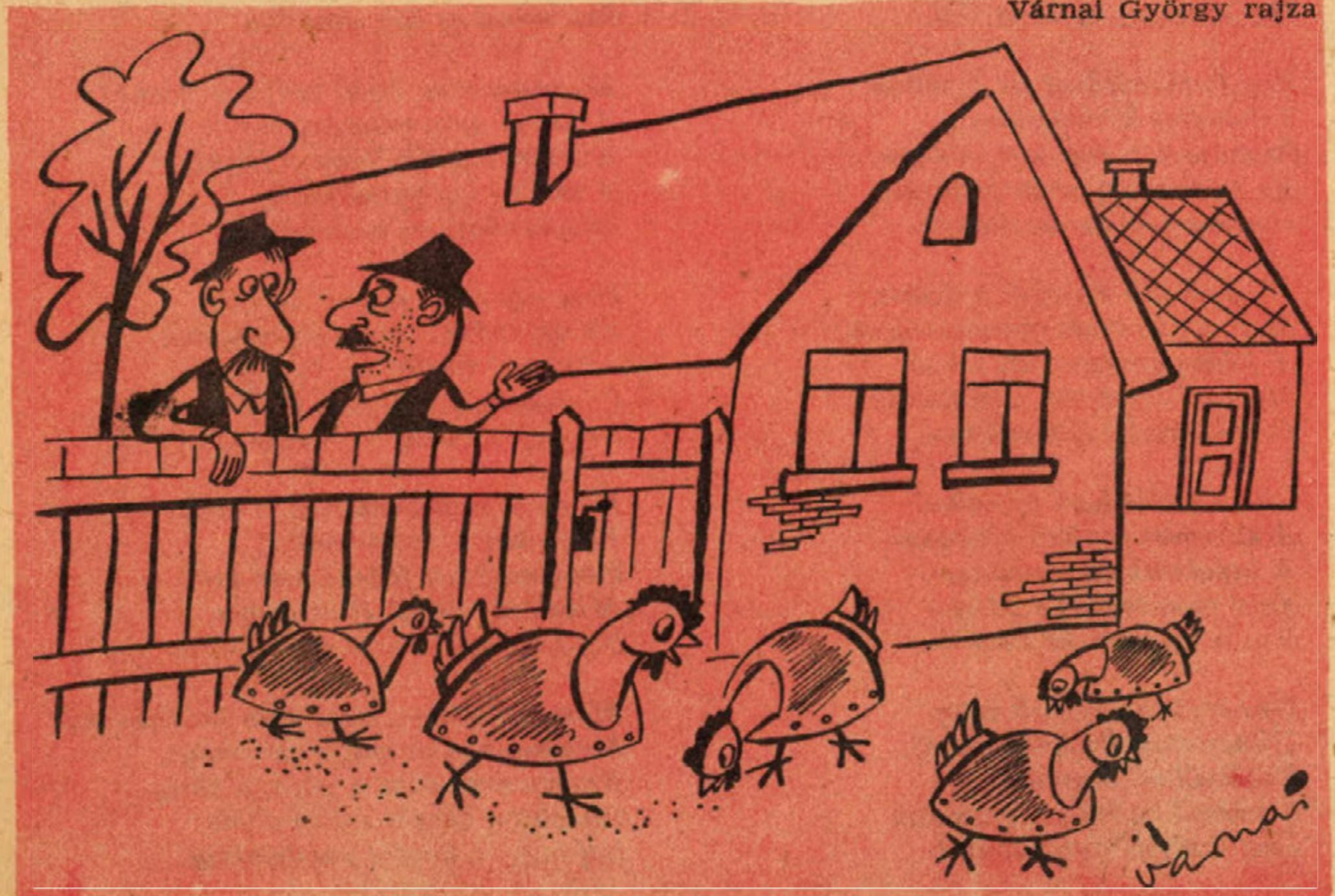
A mi képregényünk

Sándor Károly rajza

Újítás

Várnai György rajza

— Annyi autó jár errefelé, hogy csak így tudom megvédeni őket a gázolástól!

Apróhirdetett

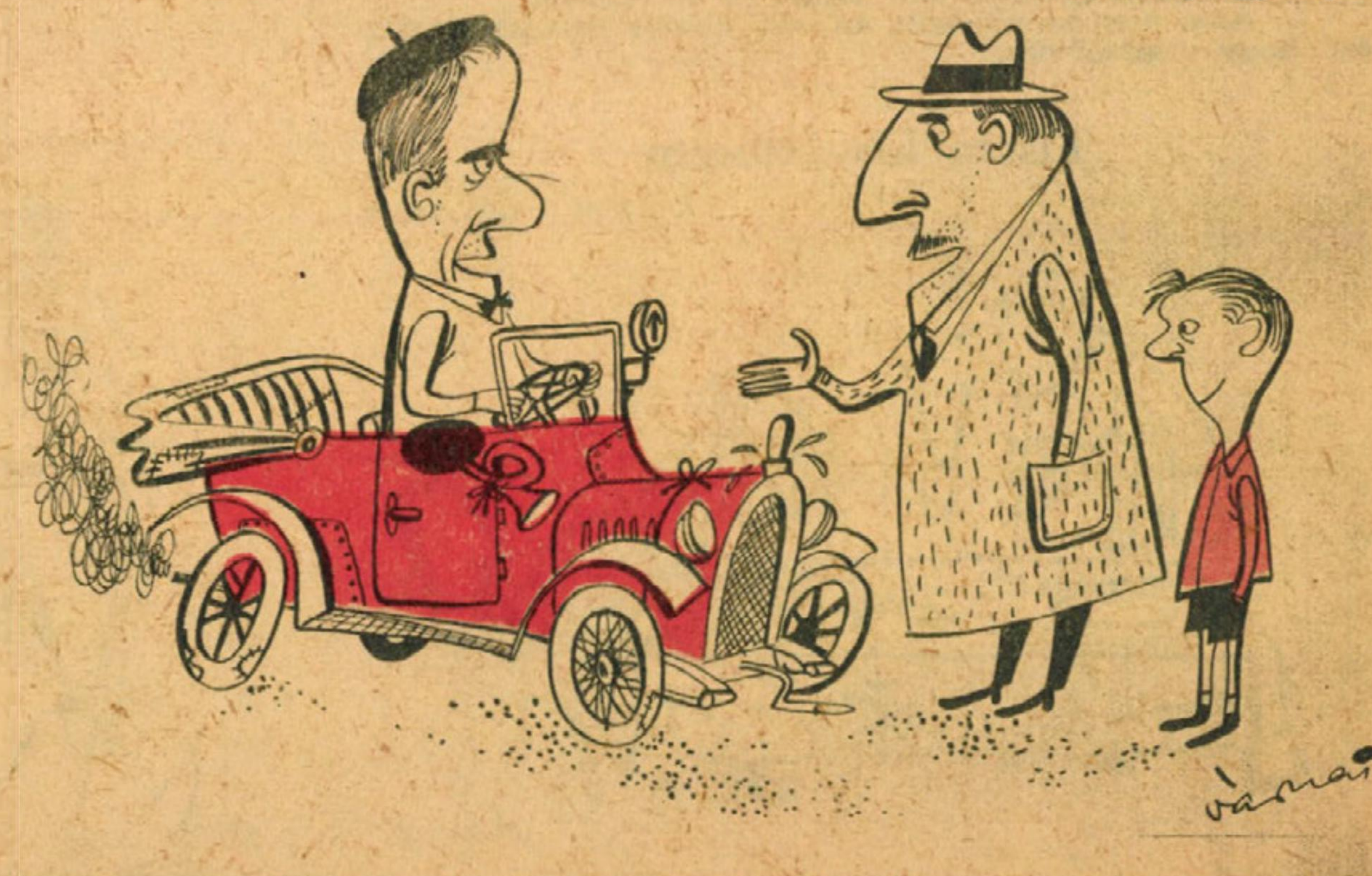
Szegő Gizi rajza

— Ez a legszebb! Azt hiszem, ezt fogom feleségül venni.

Így már más!

Várnai György rajza

— Húszezer forintot adtál ezért a kocsiért?
— Tudod, nekem a luxus minden pénzt megér . . .

Kényelem

Várnai György rajza

Szaklapok

Nincs nap, hogy ne jelenne meg egy új szaklap, mondhatnám nincs szaknap, hogy ne jelenne meg egy új szaklap, hisz már a napok is szakosítva vannak, aszerint, hogy milyen szaklap jelenik meg az illető napon. Minden szaknak van már lapja és minden napnak van szaklapja és minden szaklapnak van napja, sőt rövidesen minden napszaknak lesz szaklapja, ezeket gyűjtőnévvel napszakszaklapoknak, vagy szakszaknaplapoknak fogják hívni. Ez a humoristának jó, mert nincs elveszett vicc; ami nem jó az egyiknek, jó a másiknak és ami egyiknek se jó, az jó lesz annak, ami holnap jelenik meg először. Itt van például ez a remek vicc:

— Megengedi nagysád, hogy felajánljam az esernyőmet?

— De hiszen nem is esik az eső!

— De hiszen nincs is ernyőm!

Ezt a viccet a Ludasnál visszaadták, azzal, hogy régi. Majd mindjárt nem lesz régi — mondtam eltökélten. Átírtam és elvittem egyik irodalmi szaklapnak. A kézirat így festett:

— Megengedi, nagysád, hogy felajánljam a legújabb versemet?

— De hiszen nem is tudok olvasni!

— De hiszen nincs is legújabb versem.

Visszaadták. Annyi baj legyen, rögtön elvittem egy ifjúsági laphoz, átírva:

— Megengeded apafej, hogy felajánljak egy staubot?

— De hiszen alma dohányzom.

— De hiszen alma van staubom.

Visszaadták. Elvittem egy technikai szaklaphoz, kicsit átfésülve:

— Megengedi szaktársnő, hogy felajánljam a karburátoromat?

— De hiszen nincs is spaltnizva a düzni.

— De hiszen ez nem is excenterprés.

Azt mondták, hogy szakszerű, de nem elég fordulatos. Elvittem a matematikai szaklaphoz. Most már így hangzott:

— Megengedi nagysád, hogy felajánljam a nevezőmet?

— De hiszen nekem nincs szükségem nevezőre, mert én egész szám vagyok!

— De hiszen nincs is nevezőm, mert én meg egy nulla vagyok.

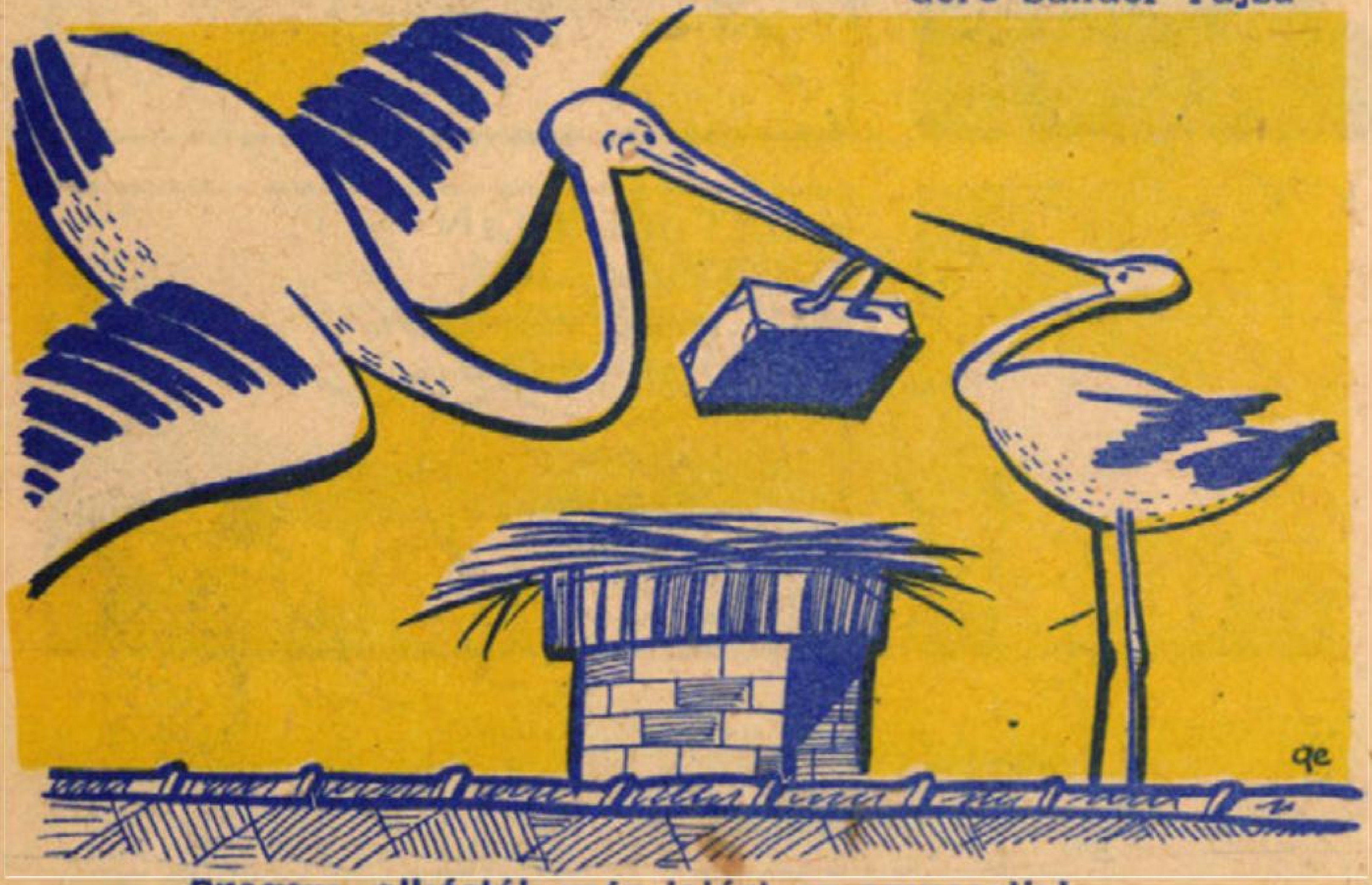
Ezt elfogadták. „Színesen és érdekfeszítően terjeszti a matematikai ismereteket — mondták. — Csak így tovább, fiatalember!"

Most azon töprengek, hogyan tehetném matematikai jellegűvé ezt a történetet: „Magával nem állok szóba, magát egyszer felpofozta a hitelezője Miskolcon!" „Ugyan kérem! Miskolc, az is egy város?!"

(Gergely)

Hazatérés

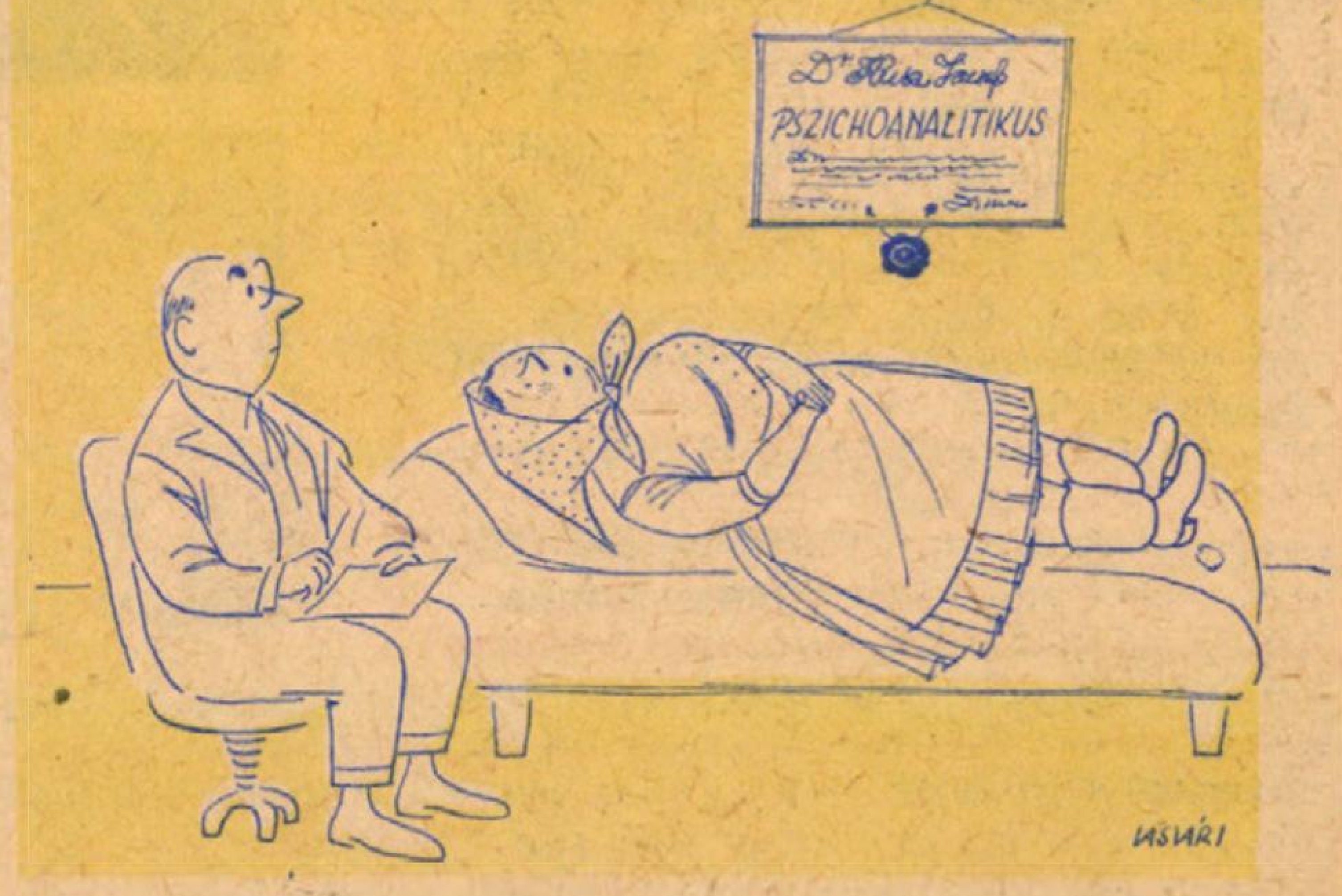
Gerő Sándor rajza

— Öregem, elkéstél, már lejárt az amnesztia!
— Rám nem vonatkozik, én már októberben bejelentettem, hogy visszajövök.

Ez aztán a társadalmi fejlődés!

Vasvári Anna rajza

Tiszta kis étterem

Schwott Lajos rajza

— Ebből hozzon egy szép adagot, galuskával!

Mesterséges légzés

Hegedűs István rajza

Madár-távlatból

Amióta egy esőfelhőre költöztem, aránylag jól érzem magamat. Hajlékom egy kicsit nedves, de nem elégedetlenkedem, elvégre nincs lakás hiba nélkül. Néha homályosan látom a Földet, s bárhogyan erősködnek is a tudósok, innen messziről nagyobb a vonzereje. Dolgom bőven akad. Például nyomon követem az idő múlását, s ez eléggé elfoglal. Éberen kell figyelnem, mert amint múlni kezd az idő, nekem már órával a kezemben mérnem kell, nemcsak a sebességét, hanem az irányát is. Amellett kósza meteoritokat is gyűjtögetek, többféle célból. Némelyiknek gazdag vastartalma van, erre még szükségem lehet. Másokban zsírkő található, ezek új élet csíráit hordozhatják, ha majd mindent újra kell kezdeni.

A levegő errefelé ritka, de értékes. Nagyobb baj, hogy a kozmikus sugarak keresztül-kasul járják az ízületeimet, már napok óta hasogat a térdem. Fogorvoshoz is kellene mennem, de messze van. A légtömegek mozognak, lehet, hogy igazuk van, a fene tudja. A nagy messzeségben gömbhalmazok pöffeszkednek, én csak nevetek rajtuk. Még nem sejtenek semmit. Nem tudni, miben reménykednek. Talán abban, hogy a fizikai törvényeket kétharmados szótöbbséggel megváltoztatják? Lehet. Engem az sem hoz ki a sodromból, hogy a hanghullámok összecsapnak a fejem fölött. Majd a szervetlen világban? Ott nincsenek beszélőszervek. Nem vagyok telhetetlen. Amire vágyom, az egy kis udvariasság, intuició és nemes szénhidrát.

Persze kellene a napfogyatkozással is foglalkoznom, itt van a nyakamon, de nem jutok hozzá. Nem lehetek ott mindenütt. Összesen kettő van belőlem, ezek közül az egyik lent maradt, s már rég nem hallottam felőle. Nem is fontos. Mit ér afölött borongani, ami elmúlt? Mit ér egy múltheti rádióműsor, egy tavalyi vers? Valahol a messzeségben türelmetlen emberek nem értenek egyet sok kérdésben, és egyre olcsóbban gyártják a gumisarkot. Hősök mindig lesznek, de fatalisták is. Üstökös közeleg, s én nem is törődöm vele. Nem mintha nem félnék, de úgysem tudok segíteni, nem tudom eltéríteni az útjából, inkább megvárom. Majd kiderül, hogy milyen. Megértő, kedves, jószívű-e, vagy gonosz, kíméletlen, ostoba. Ki tudja, min ment keresztül, s milyen sietős az útja, ráér-e apró részletkérdésekkel foglalkozni. Kínos érzés, hogy az ember előtt feltárul az egész világ, és nincs megmagyarázva. Nem elég, hogy nem értem, még létezik is. Elméleteken rágódjak? A jövő héten föltétlenül felfedezem az élet célját, ezzel tovább nem lehet várni. Elég szégyen, hogy eddig elhanyagoltam ezt a kérdést. Még a szabad akarat körül is vannak tisztázatlan kérdések, nem beszélve arról, hogy indokolt-e a bánat vagy nem. És baj az, ha valaki szerelmes? Lemérhető-e mások fájdalma? Van tehát tennivaló bőven, hiszen gátat kell vetni a fertőző betegségek terjedésének is. Mégis jó arra gondolni, hogy Shakespeare megírta összes drámáit, egyet sem hagyott ki közülük. Később persze minden jobb lesz. Néhány millió év múlva mesterségesen kell problémákat előállítani, hogy legyen mit megoldani. De ki tudja azt kivárni? És addig csak nátha, hajhullás és fejfájás.

Villámlik, darvak repülnek, miközben a történelem megismétlődik. Nagyon messze lassan forog egy ködfolt, de én uralkodom arcvonásaimon. Egyéniségem misztikumra hajló, ezért hittem valamikor az evilági életben. Ma már tudományosan gondolkozom. Ez az oka annak, hogy nem korholom a sorsot. Hibák mindenütt akadnak, de nézzük inkább a dolgok jó oldalait. Hűlésemet már alig érzem, a szerencsejátékot sohasem kedveltem. Alig szédülök már, s nem lehet panaszom az egyensúlyérzékemre sem. Itt is hall az ember valamit, ott is.

És ami megfizethetetlen, az a nyugalom.

Feleki László

Új üdülők a közönség szolgálatában

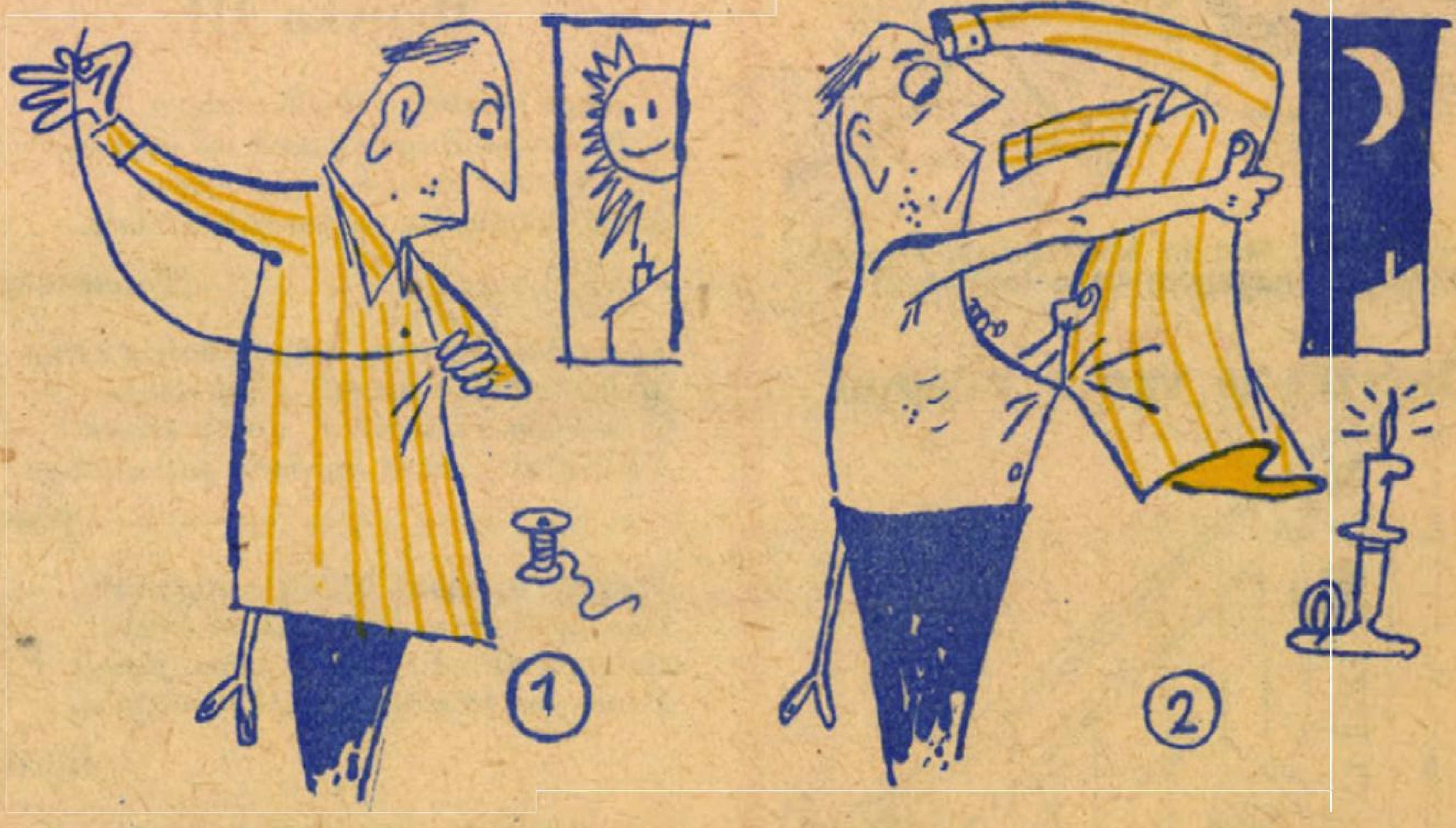
Gerő Sándor rajza

— Tessék a kulcs... Második emelet 226... A legszebb szobánk!
— Nekem mondja? Tavaly, mint vezető káder, ide voltam beutalva...

Agglegénysors

Toncz Tibor rajza

Ismertetőjel

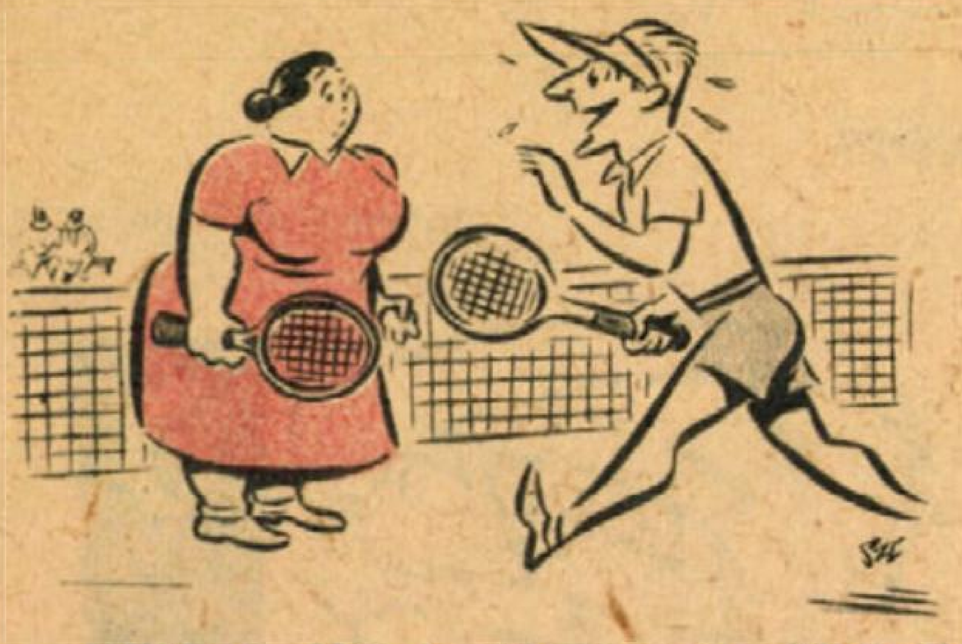
Van író, akit a barátjáról jobban meg lehet ismerni, mint a tolláról.

Tanulékonyak a gyerekei

— Nem lehetne ezt kicserélni a Pál utcai fiúkra?

Malvin, a jövő csillaga

— Kitűnő, Malvin kisasszony, kitűnő! Már sokkal közelebb üt a labdához!

Önérzet is van a világon

— Vegye tudomásul, hogy ezzel én egyáltalában nem értek egyet.

Juhász Gyula és az „IBOLYKA"-versek

Az 1920. év egyik tavaszrahajló napján, amikor a hideg még együtt tartotta a szegedi Tisza kávéház újságíró őslakóit, a törzsasztal márványlapjára négy elárvult poéta könyökölt. A szivarfüst ködfátyolt borított rájuk. Valami különös izgalom égett a szemekben. A szegedi homok álmos rabjait fölcsigázták a Pestről jött új kolléga fantasztikus, lelkes szavai a jövőről. Ezer terv, ezer gondolat. Juhász Gyula idegesen simogatta szakállát, mélyfekete szemei fürgén csillogtak. Még Terescsényi Gyurka homlokán is elsimultak a ráncok. Gács Demeter, a Pestről jött kolléga szokatlan elevenséggel szidta a vidéki álmosságot, és a korholás igazságát még a társaság legfiatalabb újságíró tagja, Magyar László is jóleső fájdalommal helyeselte.

Amikor a lelkesedés a legmagasabb fokra hágott, a kávéház üvegajtaja hirtelen kinyílt és belépett rajta a közeledő tavasz üzenete: Ibolyka. A törzsasztaltól nem messze telepedett le társaságával, tisztes nénikékkel és bácsikákkal és az öreg fiúk ettől kezdve akárhova néztek, mindenütt őt látták. (A sok tükör volt talán az oka az egésznek.)

Egy ideig szótlanul nézték és a féltékenykedés már-már megbontotta az egyetértést, amikor Gács Demeternek hirtelen ötlete támadt:

— Írjunk verset hozzá! De nem ám olyan közönséges verset, hanem úgy, hogy mind a négyen veszünk egy-egy papírszalvétát és ráírunk egy-egy versszakot, tetszés szerinti formában. Ha kész, mindenki odaadja a szomszédjának, aki a forma és a gondolat betartásával folytatja. Ezt megismételjük négyszer úgy, hogy a végén kapunk négy Ibolyka-verset, amelynek minden strófáját más írta.

Juhász Gyula két rövidet szippantott rosszul égő rövidszivarjából és már benne is volt a játékban. Egyetlen perc alatt megszületett az első strófa és alig félóra alatt az alábbi négy vers, a megállapodás kollektív szellemében:

Ibolyka I.

Régi tavasz nefelejcse
Virul ma szívembe ki,
Mert megigéztek nevetve
Ibolyka szép szemei.

(Juhász)

Tündérvilág száz meséjét
Mondja el e szemsugár,
S hogyha rámnéz: fehér, félénk
Tündérsereg lejtve jár.

(Magyar)

Mióta szóra nyílik ajkad
És megszólalsz hirtelen;
Kis virágok illatoznak
Enyhe május estelen.

(Terescsényi)

Régi tavasz nefelejcsét
Könnyes szemmel, csendesen
Utólszor belélegzem még
S búcsúcsókkal illetem.

(Gács)

Ibolyka II.

Nagy csuda este varázsos lelke
Borít be Téged puha varázzsal.
Szemedben vágyó száz álom szárnyal
Napfényvilágba el, messze-messze.

(Magyar)

Nagy csuda esne, mondd kis leányka,
Ha észrevennél a hátad mögött,
Esténként négy bús furcsa ördögöt
Homály-tükörben, becsukva, bezárva?

(Terescsényi)

Egy pillanatra nézz csak hátra, ránk
A félszegvágyú, kócos vén fiúkra,
(Pokol tornácán négy sötét figura.)
Te szép, te tiszta... álmodott aránk!

(Gács)

A hegedű most fölzokogva ujjong,
A vágy és bánat dallammá remeg,
A szívünk végre kicsordul a bútól:
Fogadd e négy piros, szent serleget.

(Juhász)

Ibolyka III.

Finom füvekre, kékellő virágra
Szép ibolyákra gondolunk mi négyen,
És úgy ülsz itt, a kávépalotában,
Mint ibolyácska, mohos fák tövében.

(Terescsényi)

Aranynak hamvas, árnyalt barna színe
Meleg foltokká mélyül a hajadban...
Ó, merjem-e leírni?... szív a szívre
Vonhatlak-e majd egy szent pillanatban?

(Gács)

Szegény, szomorú költője a vágynak
Bús, muzsikása bánatnak az éjben,
Holdamnak nézlek, hova árva, fáradt
Panaszom fölszáll, és fájó reményem.

(Juhász)

Onnan tekints rám, fáradt vándorára
Az életútnak; enyhülést remélek
Én, aki járom, csudát várva-várva
A biztatástól: „Nézz rám: szép az élet!"

(Magyar)

Ibolyka IV.

Virágszirom fehére, puhasága
Villog, vakít lányos, gyengéd nyakán...
Ó, mért fordít hátat felém a drága?
Édes kis arcát mért nem láthatám?

(Gács)

Csak a tükörben, mint hattyú a tóban,
Ring arca mása a halvány való.
És a tükör fölszikrázik ragyogva
Mert szeme tűz rá, a fölcsillanó.

(Juhász)

Fejét szép, fényes glóriába vonja,
Villanyvilágban villogó haja
És homlokán sötétlő bársonyszalag
Mint napsugárban egy kis éjszaka.

(Magyar)

S ha rádvilágít aztán nemsokára
Az éjszakában forró napsugár,
A kávéházi öreg poétákra
Is gondolj néha-néha kisleány.

(Terescsényi)

(Gelléri Andor gyűjtése)

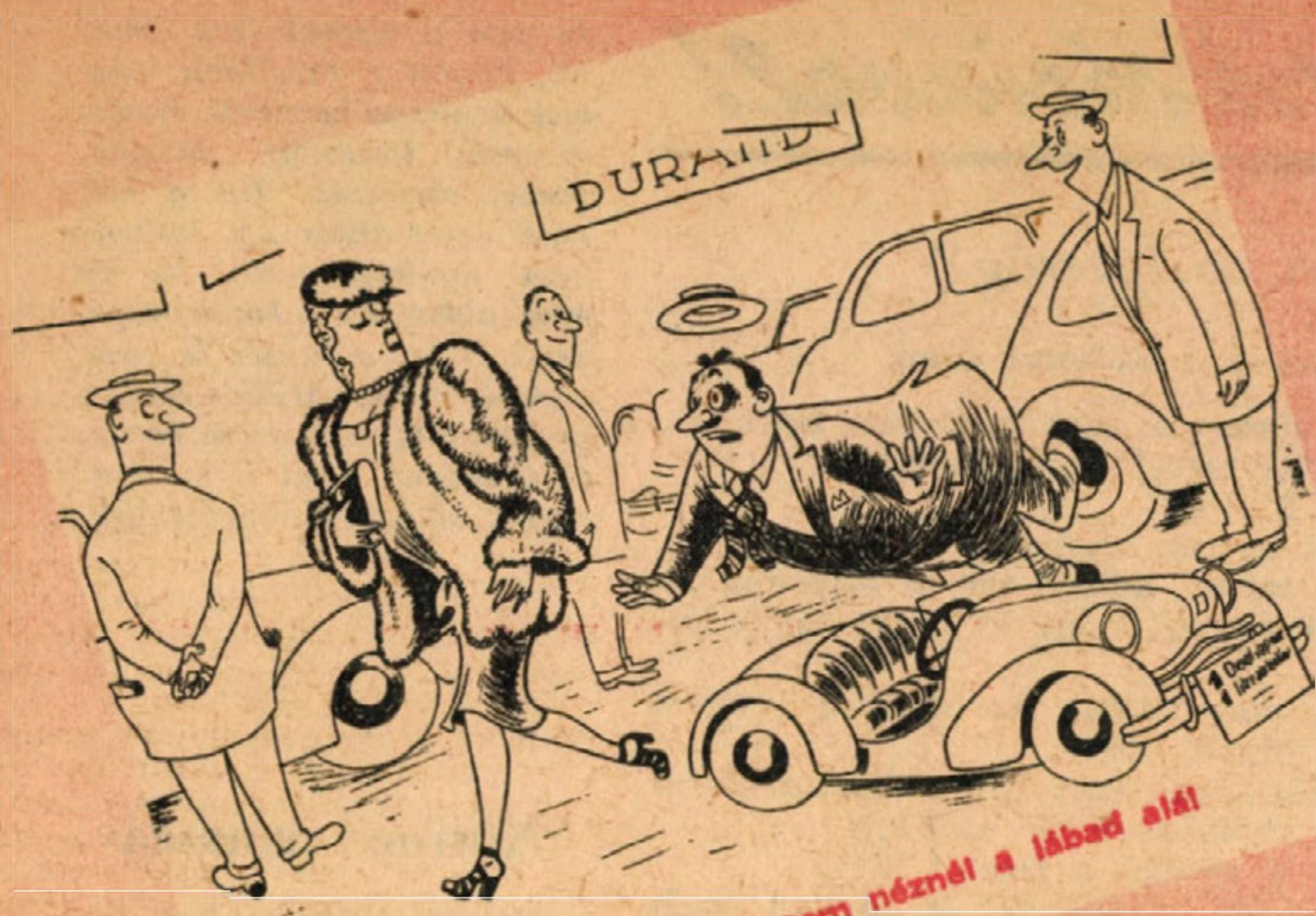
Amikor a négy vers elkészült, átadták a főúrnak, azzal a szigorú utasítással, hogy haladéktalanul juttassa rendeltetési helyére. Kíváncsian lesték a fejleményeket. A főúr, főúri mozdulatokkal lejtett a célbavett asztal felé és kecses meghajlással átnyújtotta a levelet. A bűnösök, ott, a sarokasztalnál csak annyit láttak, hogy Ibolyka először nem tudja mit csináljon a leragasztott borítékkal, idegenül forgatta a kezében, hátra-hátranézett, majd néhány feszült várakozásban eltelt pillanat után a levél felbontatlanul eltűnt Ibolyka blúza alatt...

A történet eddig tart s ha Ibolyka él még, 36 év távlatából, talán most is őrzi ennek a vasárnap délutánnak emlékét.

a LUDAS MATYI bemutatja

Jean Bellust

Édesanyja szerint még nem tudott egyedül enni, amikor a ceruzával már nagyszerűen bánt. Igen hamar a francia rajzolók élvonalába került. Bellus sohasem akar falrengetően nevettetni rajzaival, — talán éppen ezért sikerül neki. De ezt majd önök döntik el.

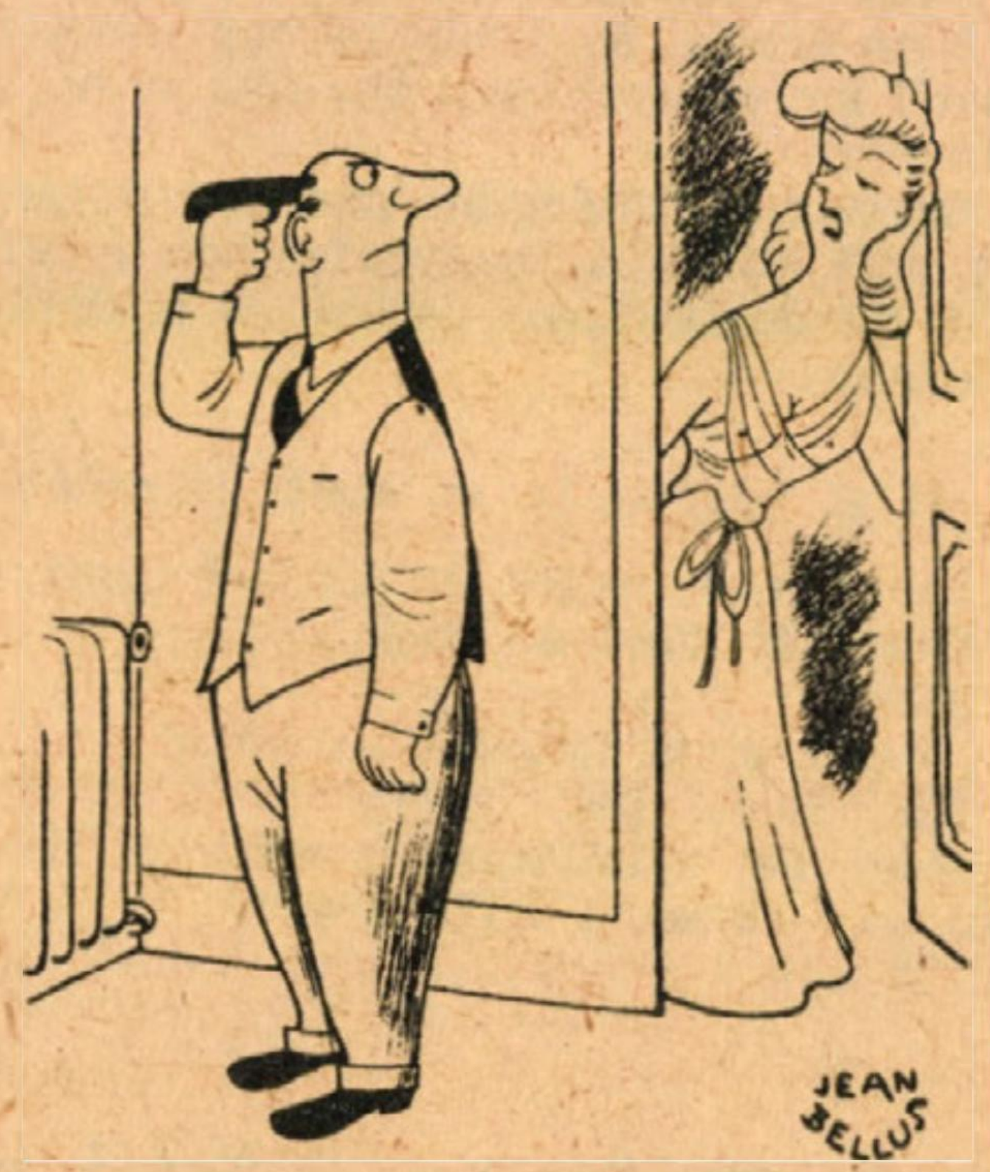
— Persze! Mert sohasem néznél a lábad alá!

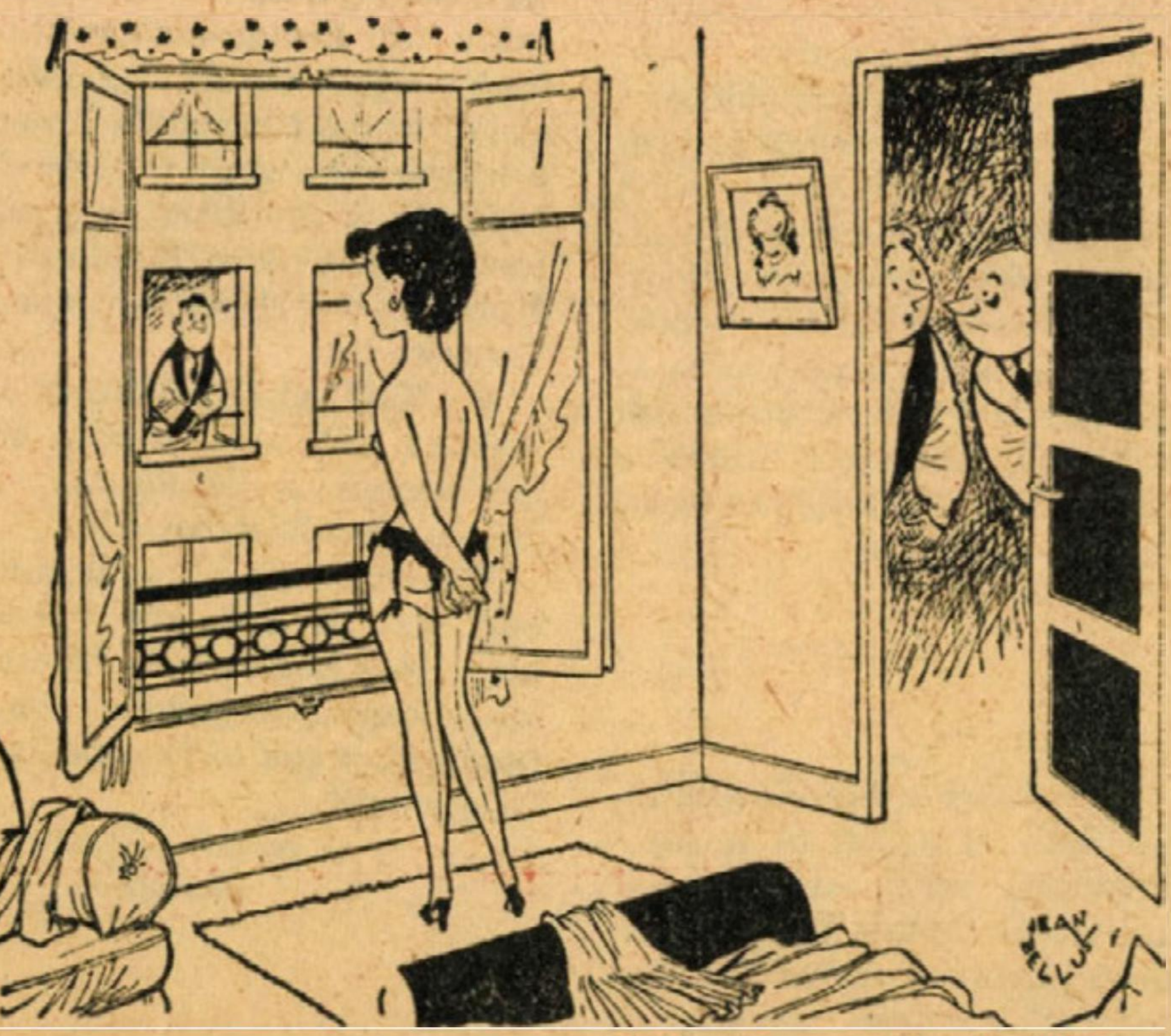
— Egy feketeszakállas férfi nagyon érdekes ajánlatot fog tenni önnek . . .

— Még most is kételkedsz abban, hogy ez egy valódi keleti szőnyeg?!

— Érdekes! Mindig lefekvés előtt jut eszedbe, hogy még valami dolgod van!

— Kínos . . . Az a férfi végül még azt fogja képzelni, hogy a mi kislányunk ki akar vele kezdeni . . .

— Ez roppant bájos, attól tartok azonban, hogy én egy kicsit összepréseltnek érezném magam benne . . .

A közlekedési rendőrség figyelmébe!

A Hármashatárhegyre vezető úton a Pálvölgyi barlang után nagyon keskeny az út, pedig erre sok autóbusz, autó és lovaskocsi jár. A keskeny út miatt itt életveszélyes a közlekedés. Régebben tervbevették az út kiszélesítését: nem történt meg. Jó volna már ezen a forgalmas és emiatt veszélyes útvonalon a szélesítő munkálatokat megkezdeni!

Két falragasz margójára

Két plakátot látni egymás mellett, még a méretük is hasonló. Az egyik: „Tiszta Budapestet akarunk", a másik: „Kötelező védőoltások" címet viseli. Látszólag semmi közük egymáshoz, valójában nagyon is sok. Talán nem véletlen, hogy a kettőt egymás mellé ragasztották. Ugyanis senki sem szereti a betegséget, viszont mindenki szereti a tisztaságot. Illetve . . .

Csinos, fiatal nő száll le a villamosról. Ragyogó jelenség, gusztusos, tiszta, mint a harmat. Karján Stockholmból származó táska, ajkán párizsi rúzs, kezében bécsi kesztyű és egy lejárt budapesti hetijegy a múlt hétről. Az ősdi papírdarabot most elegáns mozdulattal, utánozhatatlan pesti gesztussal a földre hajítja . . .

Néhány lépéssel odább a hentesüzletet takarítják, mert fő a tisztaság. Lemossák a léceket, a pultokat, felöntik a kövezetet és az egész mocskos, véres lét kisöprik az utcára. Folyik a szennyes lé, sodródik a szélben a sok cigarettavég és tökmaghéj.

Szinte már ott tartunk, hogy nem is számít született pestinek az olyan, aki nem szemetel az utcán, és aki nem eszik mindig, mindenhol.

Tulajdonképpen arcpirító az a tisztaságra buzdító plakát. Világvárosi kultúrembereket plakáton kell kérni, hogy ne szemeteljenek az utcán, mert az gusztustalan és egészségtelen?! Azt kell elérnünk, hogy a tisztaság utáni szándék ne csak falragaszokon mutatkozzék. Reméljük, rövidesen eldobhatjuk ezeket a plakátokat! De ne az úttestre!

(halasi)

Le a bürokráciával!

Borban az igazság?

I. A Bástyában a Rákóczi úton

— Kérek egy bécsiszeletet és három deci bort.
— Sajnos, csak félliterrel szolgálhatok.
— Nekem sok a félliter.
— Sajnálom. Szabály, az szabály.
— Kérem, legyen szíves, küldje ide az étterem vezetőjét. Meg akarom kérdezni, hogy ki hozta ezt a szigorú szabályt.

A felszolgáló két perc múlva az asztalra tette a három deci bort és imigyen szólt:

— A vezető kijelentette, hogy ezt a három decit kihozhatom, de csak kivételesen és utoljára.

Negyedóra múlva a vendég a fizetőt hívta:

— Volt egy bécsiszelet, egy kenyér és nagyon kivételesen három deci bor.

Mire a fizetőpincér:

— Hogy mi mit kaptunk azért a három deci borért!
— Nem értem. Az italboltokban nincs bor, itt meg fél liternél kevesebbet nem akarnak adni. Mi ennek a magyarázata?
— Egyszerű. Vendéglátóipari tervteljesítés.

Mit szól ehhez a magyarázathoz a VIII. kerületi V. V., a Vendéglátóipari Tröszt és a Belkereskedelmi Minisztérium?

II. A Váci út 12. sz. alatti étkezdében

— Kérek egy menüt és két deci bort.
— Csak fél litert adhatok.
— Miért?
— Nem szabad kevesebbet hozni.
— Kisfröccsöt sem hozhat?
— Nem. De a fél literhez adhatok szódát.

(Mit szól ehhez a XIII. ker. V. V., a V. Tröszt és a Belk. Min.?)

(sti)

Maradt minden a régiben . . .

Mi, a Kecskeméti Kinizsi Konzervgyár dolgozói a Ludas Matyi március 14-i számában megjelent „Az alkohol vámszedői" című cikkükkel teljes egészében egyetértünk. De nem értünk egyet a kecs-

keméti Vendéglátóipar vezetőségével, amely az egész ügyet elengedte a füle mellett.

A cikkben megnevezett 31. számú Italbolt közvetlen a gyárak, üzemek és hivatalok mellett működik, s így osztatlan felháborodást vált ki az üzemek dolgozóiból, hogy a kecskeméti Vendéglátóipari V. vezetősége még mindig nem indított vizsgálatot ebben az ügyben. Hiába írt a Ludas Matyi és sok más lap is figyelmeztető cikket, — maradt minden a régiben.

A Kecskeméti Kinizsi Konzervgyár dolgozói.

Nekik igazán illene tudniok . . .

Az Elnöki Tanács 1956. II. 1-i hatállyal megszüntette a villányi járást és az ottani járási tanács befejezte működését: a siklósihoz csatolták. A Magyar Közlöny Lapkiadó Vállalat azonban ezt nem vette tudomásul és a néha igen vaskos Magyar Közlönyt, a Pénzügyi Közlönyt, valamint a Tanácsok Közlönyét továbbra is küldözgetik a különböző osztályoknak, több példányban, Villányra. Ez papír- és időpocsékolást jelent, a postát is feleslegesen terheli. A siklósi járás, amely a saját közlönyén kívül a villányiét is kapja, többször kérte a kiadót, hogy ne küldje a lapokat, — de hiába.

Kár, hogy a kiadóvállalatnál nem olvassák el a saját lapjukat, mert abból megtudhatták volna, hogy a villányi járás megszűnt. A megszüntető rendelet ugyanis az ő lapjukban jelent meg.

Lapos Sándor
VB-elnök, Siklós

A kirakatokról van szó,

de nem a bennük levő árukról, hanem a rámákról, amelyek az üveget keretezik. Ezeket sohasem tisztítják, javítják, festik, olajozzák. Ha a bolt húsz éves, akkor két évtizede nem nyúltak hozzá, ha tíz éves, akkor azóta kopik, repedezik a fa, a furnér és rozsdásodik a fém. Milliós értékek pusztulnak, ezért végre kötelezővé kellene tenni a kirakatrámák állandó karbantartását.

Nőtincs panasza

Nálunk Nőtincsen van egy gyönyörű kultúrház. Ebben van a mozi is, amelynek hat hónapja nincs ablaka. A vasárnapi vetítések után hétfőre a fél falunak szaggat a füle, fáj a feje és félrehúzódik a szája a huzattól. Van itt még más baj is a nőtincsi mozi körül. Ha az előadást ülve akarjuk élvezni, akkor kalapácsot és szeget kell magunkkal vinnünk, hogy a székeket és padokat legalább két órára ülőképes állapotba hozzuk.

Hiszékenyek vagyunk, de azt már nem hisszük el, hogy a községi tanács nem képes a saját mozijának ablakait beüvegeztetni. Véleményünk szerint, ha a tanács vezetői csak egyetlenegyszer végignéznék szeles időben a műsort, másnap már jönne is az üveges . . .

A helybeli mozilátogatók

Dongózsír

Az egyik napilap motoros tanácsadójában olvastuk, hogy a Dongó-motorokhoz csak úgynevezett „hőállózsírt" szabad használni, mert a közönséges gépzsír elolvad, befolyik a motorba és gyújtás-zárlatot okoz. Kapható a Keravill-boltokban — írja a Tanácsadó.

A KERAVILL-boltokban viszont azt sem tudják, mi fán terem a hőálló-zsír. A Háztartási Boltban sincs.

Ha az újság a tanácsadóban azt is megírta volna, hogy jó a hőálló zsír, de nem lehet kapni, megkímélt volna bennünket sok hiábavaló szaladgálástól.

A vésztői gépállomás „dongósai."

Kincs az ilyen asszony

Tizen álltunk az étterem asztalai között. Körülöttünk pincérek száguldoztak, néha-néha bocsánatkéréssel fűszerezve oldalba löktek engem meg a többi várakozót is, de ezek az apró testi inzultusok nem bénították meg reményteljes optimizmusunkat, vártunk, mert nagyon szerettünk volna vacsorázni és ezen a helyen álló vendégeket nem szolgáltak ki.

Mellettem egy kövér férfi ácsorgott és árgus szemekkel leste, merre cirkál a fizetőpincér, hol fognak fizetni. közben irigykedve nézte azokat, akik ettek. Néha együtt nyelt velük és talán még nagyobb öröme volt a nézésből, mint annak a beteges külsejű soványnak, aki csak úgy immel-ámmal marcangolta késével a vajas borjúszeletet.

— Fizetni! — kiáltotta egy férfi. A mellette levő nő elővette púder-kompaktját. Ez volt a legbiztosabb jele a távozásra való készülődésnek, mert nő ilyen szertartás nélkül nem távozik. (Egykori szemtanúk szerint Éva is másfél óráig „hozta magát rendbe”, mielőtt Ádámmal végleg elhagyta a paradicsombeli bérleményt.)

Két házaspárral én is az asztal felé iramodtam, de az attak nem vezetett eredményre, mert fizetés után részben viccesen, részben sajnálkozva közölte velünk a vendég:

— Még maradunk. Csak kihasználtam azt a helyzeti előnyt, hogy a fizető lőtávolba érkezett.

Az ellenkező sarokban is felállt egy ember. Nekem gyanús volt az eset, mert félórás várakozásom során nem láttam, hogy fizetett volna. Mégis odasiettünk asztalához. Ezúttal két egyedülálló férfi és egy házaspár tartott velem. A férfi közben eltűnt, de helyette az étlap hátára írva ez az üzenet fogadott bennünket:

TELEFONÁLNI MENTEM!

Visszamentem a várakozók sorába, ahol egy szemüveges férfi élénken magyarázta:

— Kérem, az a baj, hogy a szemközti hatalmas étterem még mindig vasraktár. Miért kell a vasat az ezüsttükrös étteremben raktározni? A szomszéd házban pedig valamelyik KTSZ kultúrterme van a volt kávéházban. Kérem, én abban a házban lakom, az a helyiség egész héten zárva van, csak szombatonként ping-pongozik két-három gyerek a hatalmas helyiségben.

Nem hallgattuk tovább, mert hirtelen rohammal egy megüresedett asztal felé iramodtunk. Már-már majdnem célhoz értünk, de elkéstünk. Rohanásunkat ugyanis nagyon akadályozta az asztalok közti szűk hely, a sok tálaló pincér. Így történhetett, hogy megint csak nem jutottunk asztalhoz. Abba még valahogy belenyugodtunk volna, hogy még egy negyedórácskát várnunk kell, de az már mélységesen felháborított bennünket, hogy egy újonnan érkezett házaspár az üres asztalhoz ért. Megdöbbenve észleltük, amint a fiatal pár egyike, a nő, a hátunk mögül bámulatos könnyedséggel siklott előre és hipp-hopp, már ott ült az asztalnál, miközben angyali mosollyal intett férjének (?).

— Gyere, szívem, ez egészen jó asztal.

— Na hát, — szörnyülködtem.

— Ez a nő be se lött és már ott ült, — csodálkozott a kövér, aki közben tíz serpenyős rostélyost és vagy hat fatányérost megevett a — szemeivel.

És én tovább vártam. Egyszerre csak láttam, hogy a nő intett nekem. Odamentem.

— Ha egyedül van, leülhet mellénk, — kegyeskedett a férfi és egy üres székre mutatott.

Megköszöntem és gratuláltam a nőnek villámgyors cikázásához, a bravúros asztalfoglaláshoz.

Ismét a férfi szólalt meg:

— Igen. Dórára mindig lehet számítani ...

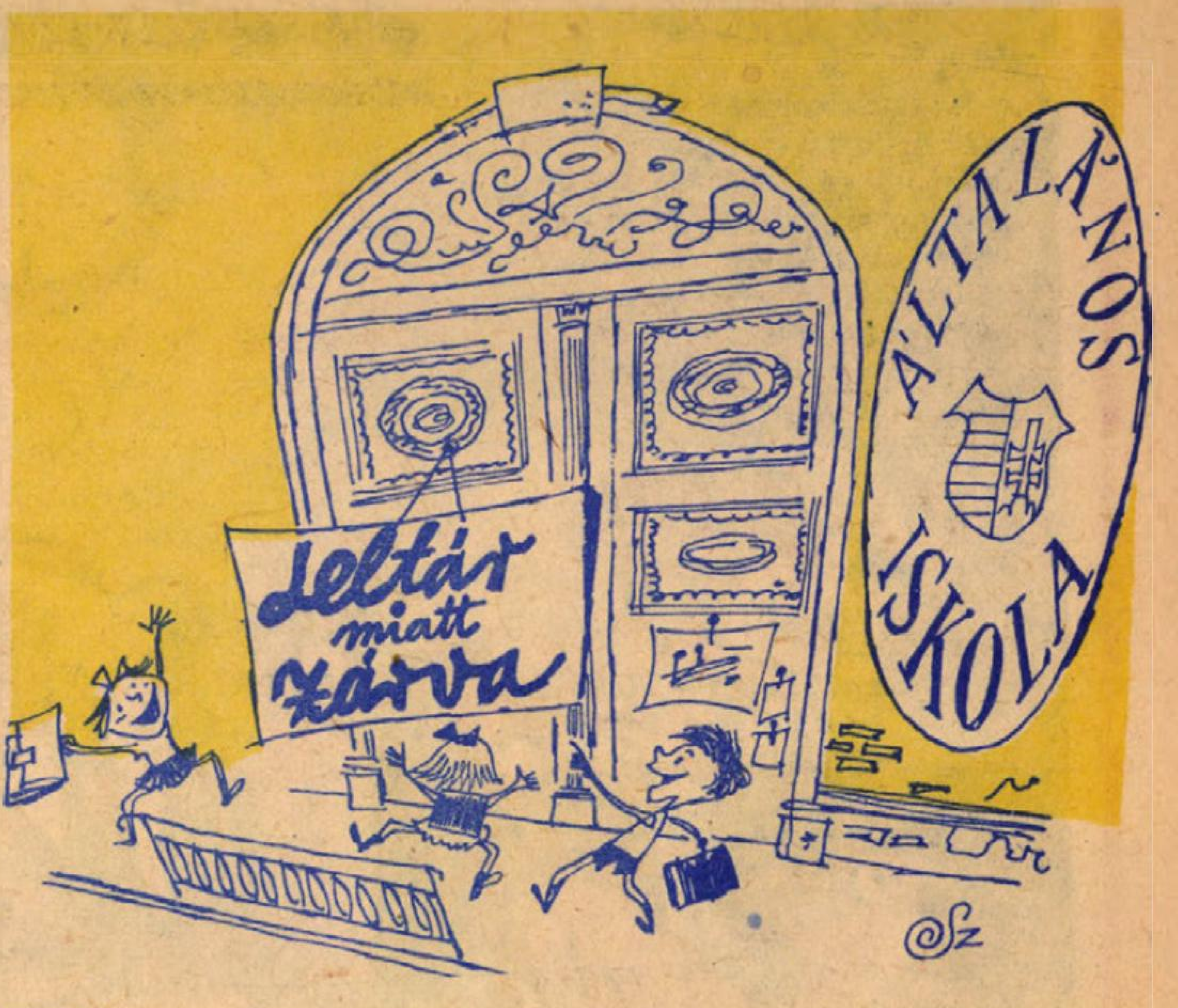
Remek vadas fartőt ettem, azután megkérdeztem tőlük:

— Holnap hol vacsorázunk?

Palásti László

A gyerekekkel bezzeg ilyen nem történik

Szür-Szabó József rajza

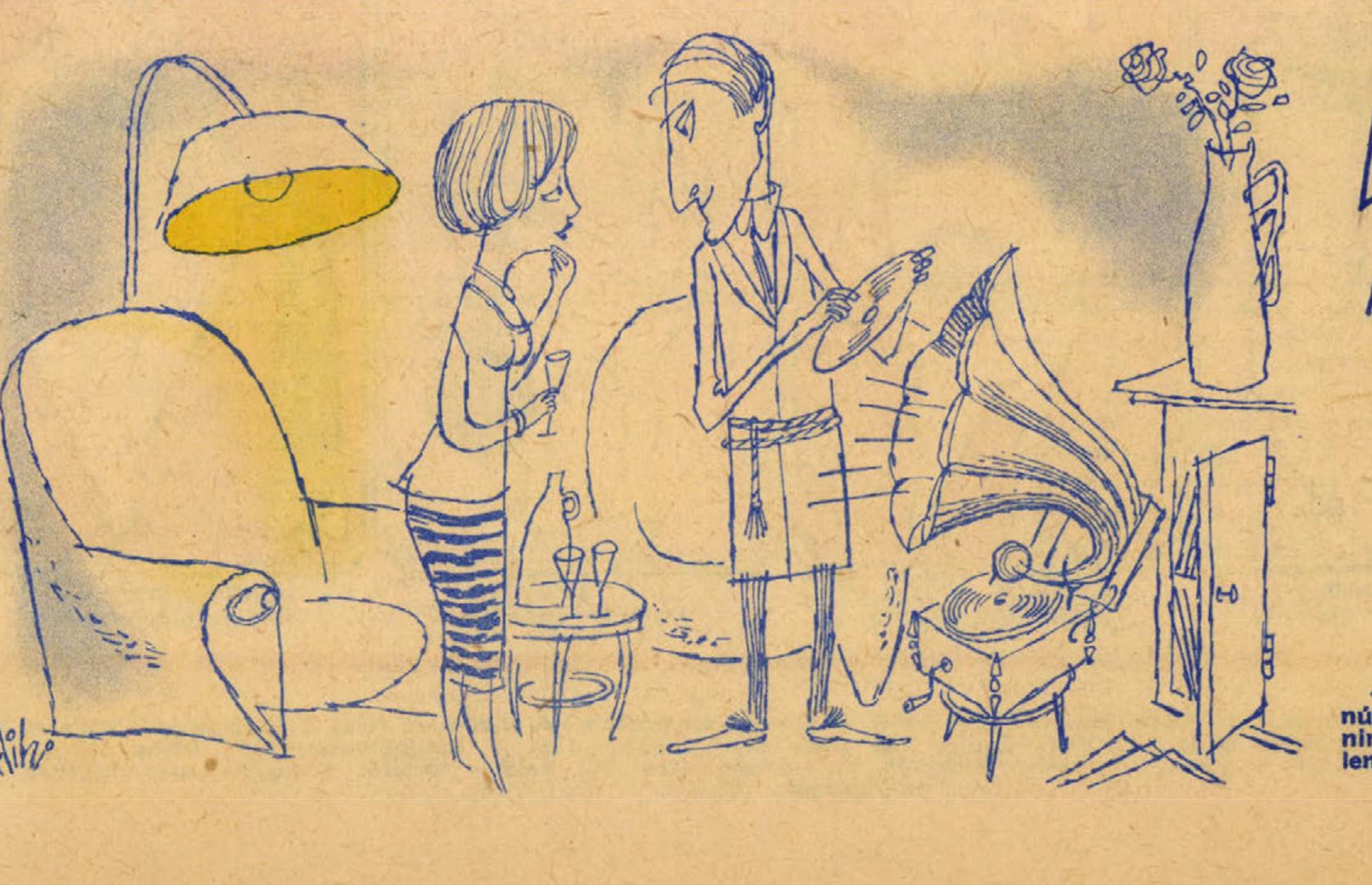
Női telefon

Szepes Béla rajza

— Nem tarthat a végtelenségig ... Neki is kell ennie egyszer ...

Legény-lakáson

— Béla! Az a gyanúm, hogy magának nincsenek is mikrolemezei! ...

A Bámexbumfértnál történt

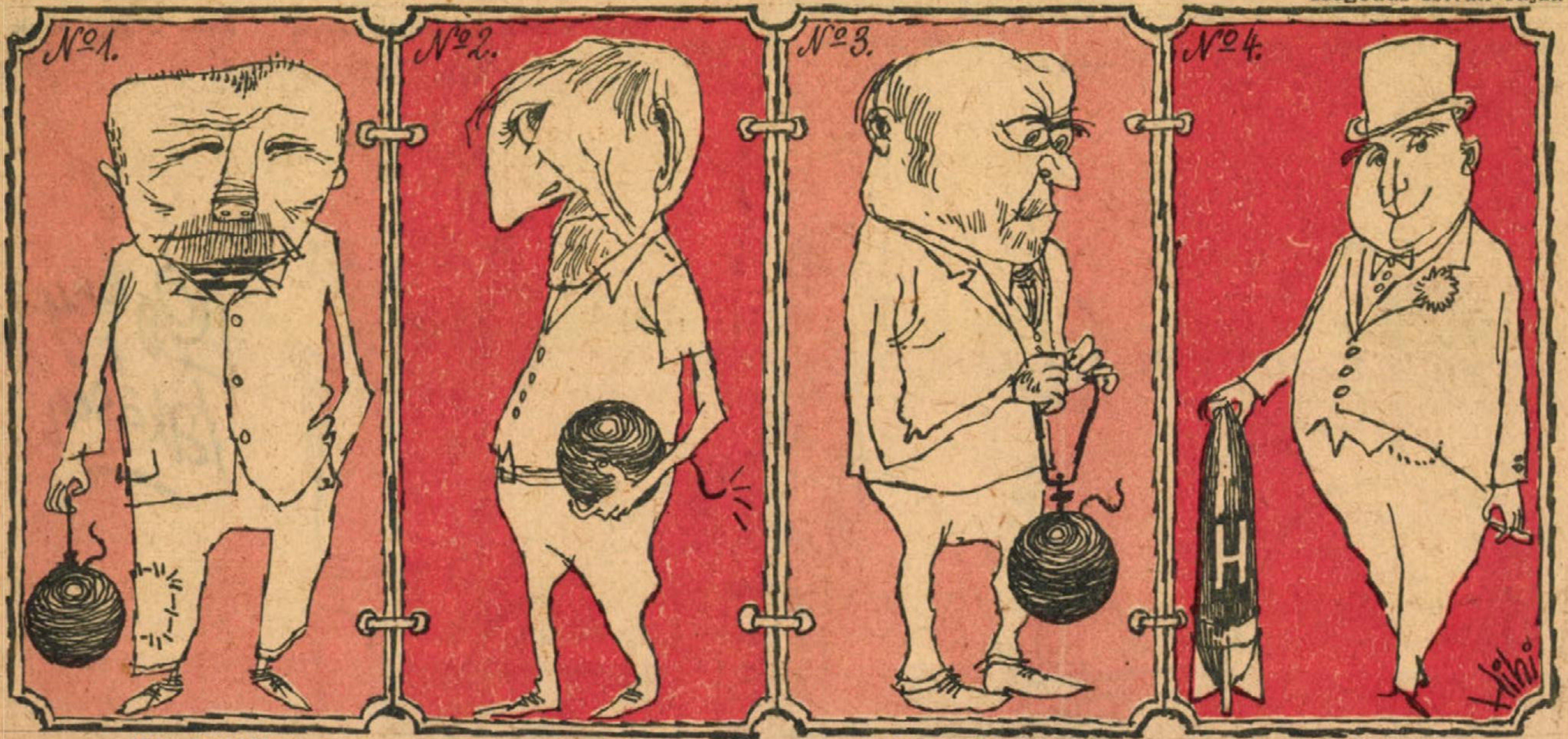
Gerő Sándor rajza

— Mi az, maguk még mindig itt vannak? Hiszen hajnali félhárom van!
— Igen, de csütörtök-péntek-szombaton nem jövünk be!

Őrült bombások arcképcsarnoka

Hegedűs István rajza

JOE DINAMIT pályaudvar-robbantó	EDGAR TROTIL bankház-robbantó	LUIGI EKRAZIT szálloda-robbantó	HENRY HIDROGÉN földgömb-robbantó

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.